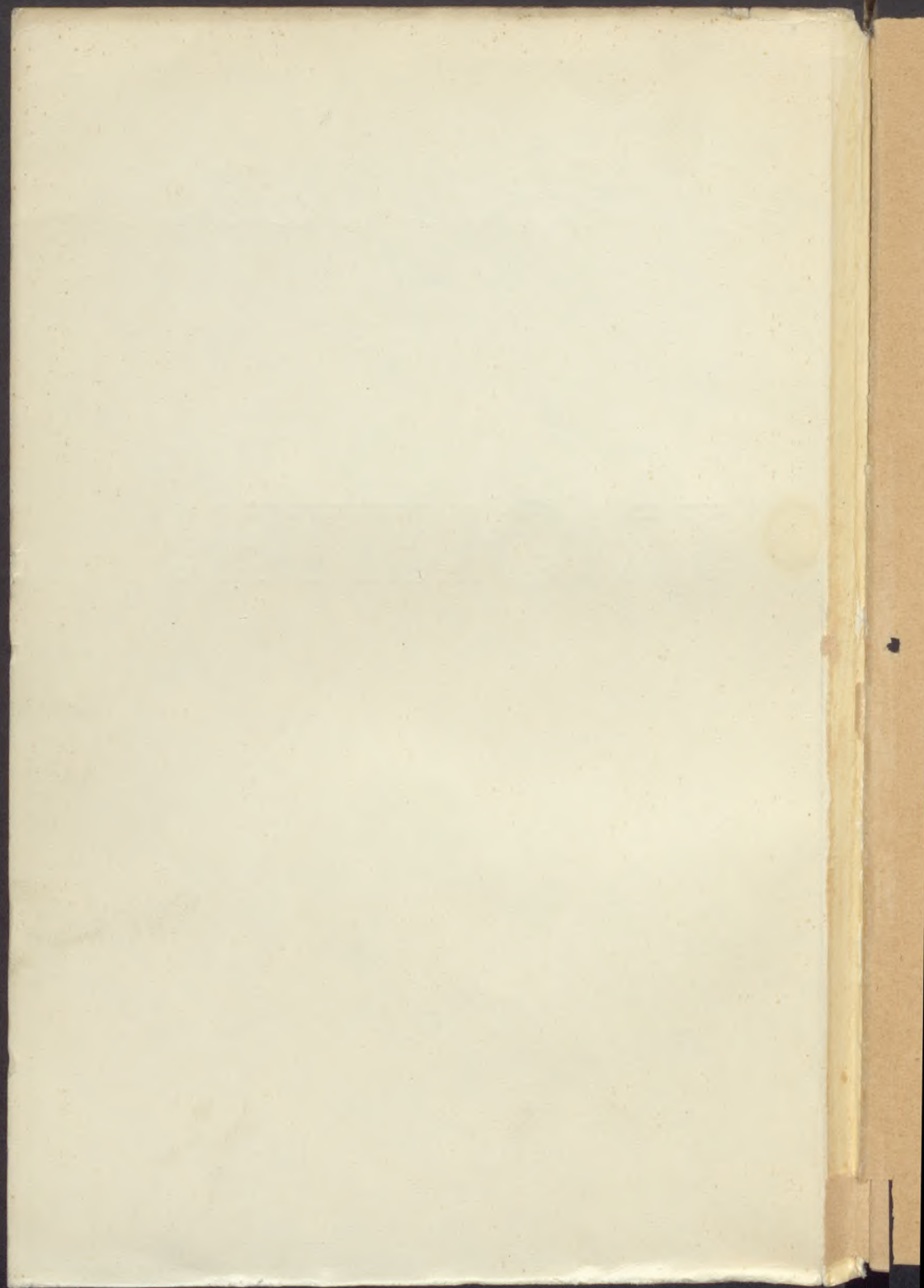

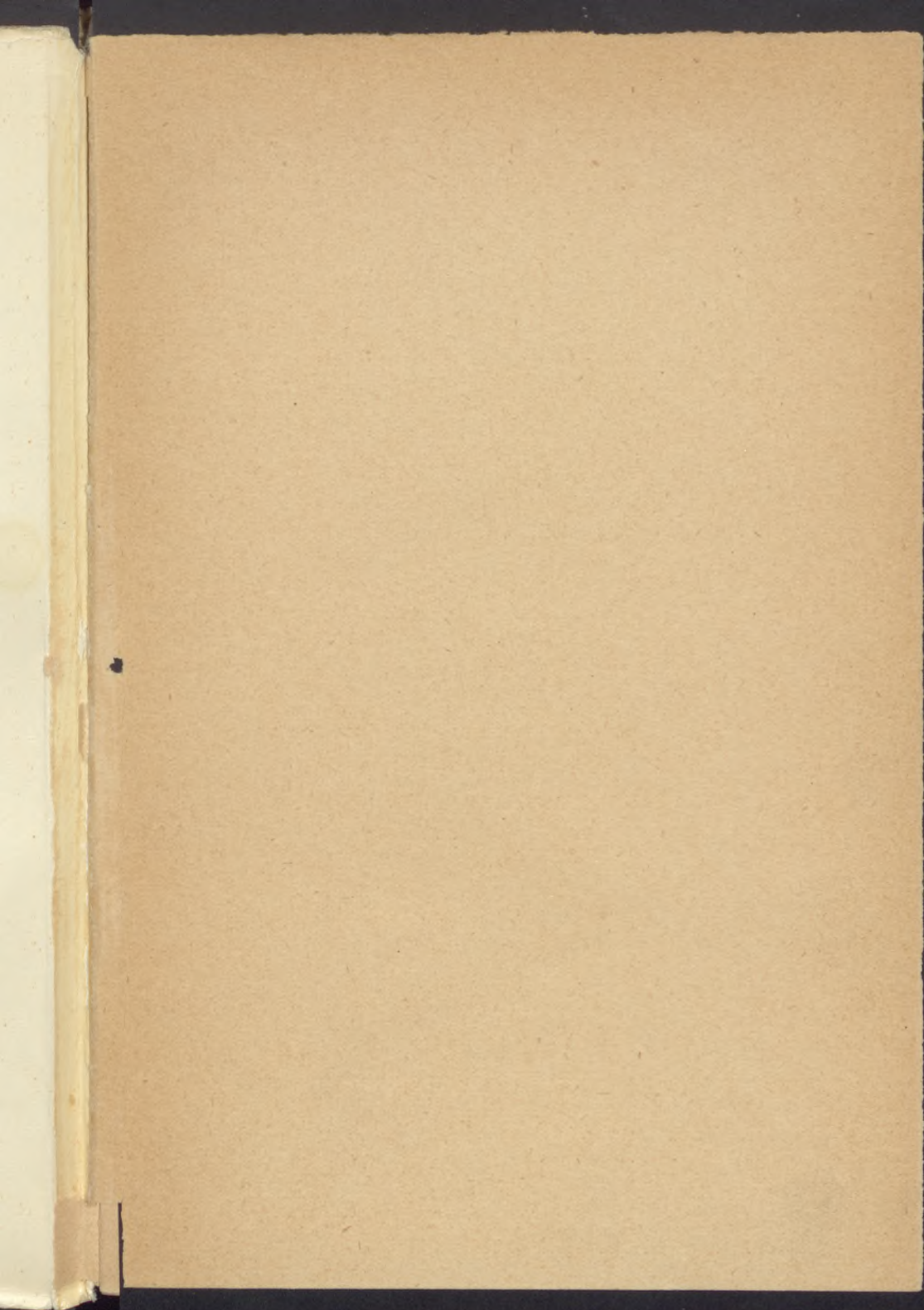
14987/1

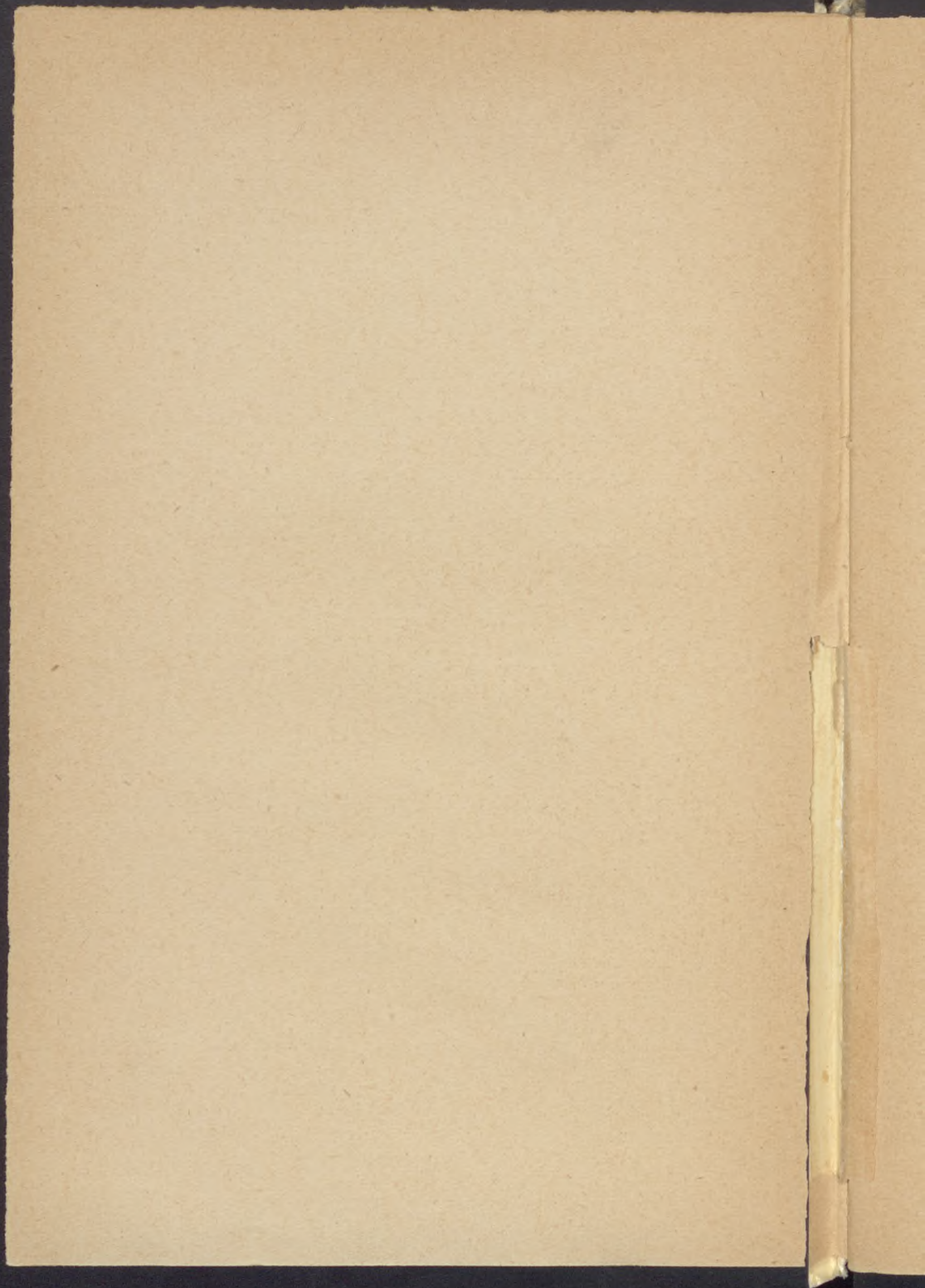
28

Gy. Czikle Valéria

TRIOLETTEK

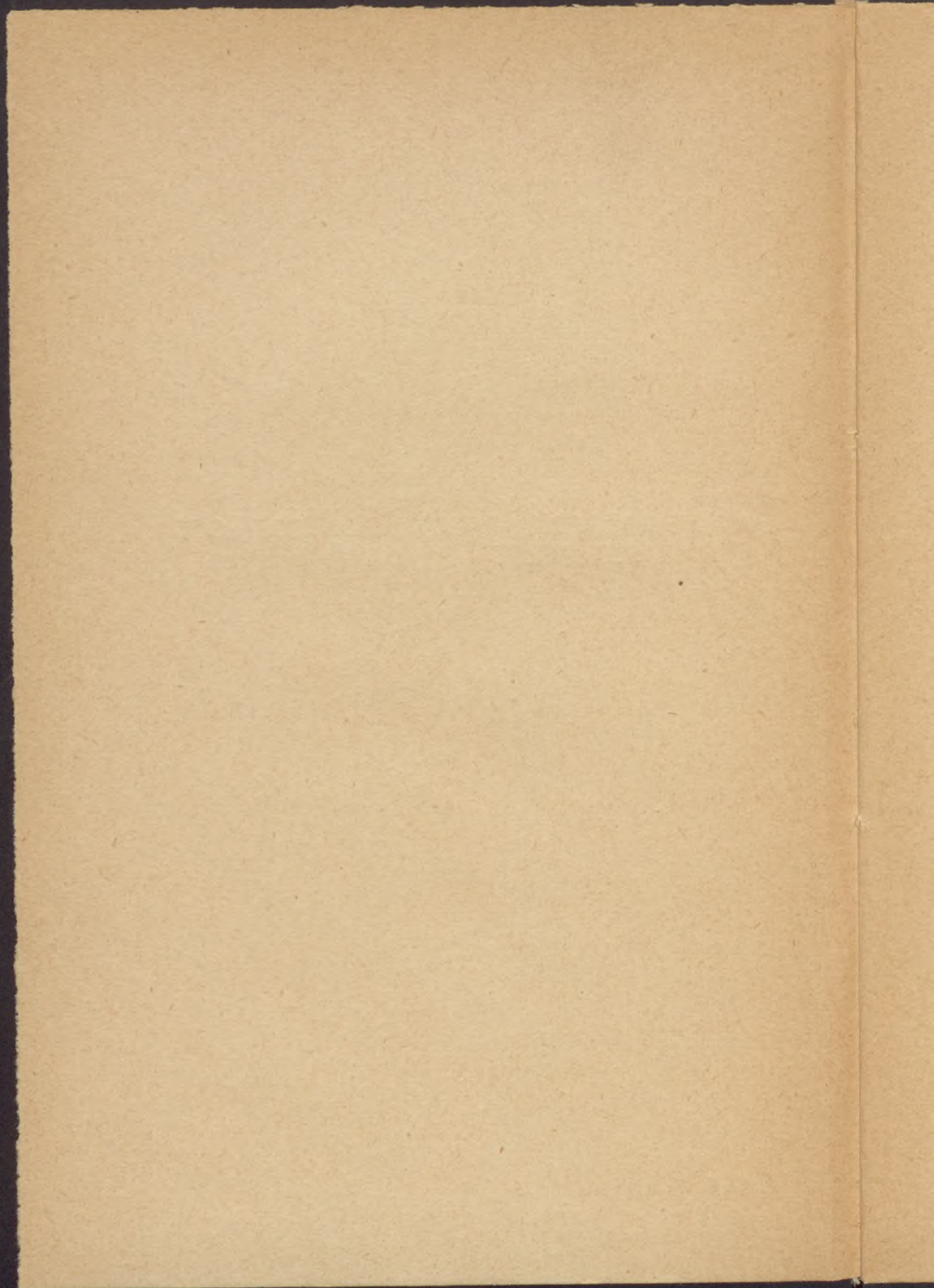

A MAGYAR IRODALMI TÁRSASÁGOK ORSZÁGOS
SZÖVETSÉGÉNEK I. KIADVÁNYA

Gy. Czike Valéria:

TRIOLETTEK

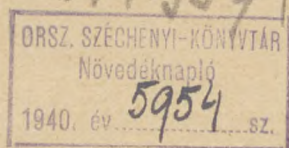
Gy. Czikle Valéria:

TRIOLETTEK

A MAGYAR IRODALMI TÁRSASÁGOK
ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK KIADÁSA
BUDAPEST, 1940.

Minden jog fenntartva és a szerzőt illeti.

Nyomatott Bagó Mihály könyvnyomdájában, Dombóváron.
Felelős kiadó Gy. Czikle Valéria.

Triolettek.

Szín, dal, illat, emlékfoszlányok . . .

Ködbemálló halk semmiségek

Vagytok ti, bohó triolettek.

Szín, dal, illat, emlékfoszlányok . . .

Hulló szirmok hulló rózsákból,

Villanó fények az Űr honából.

Szín, dal, illat, emlékfoszlányok . . .

Ködbemálló, halk semmiségek.

A triolett-nevezetű költői műfajnak hazája Franciaország troubadour-költészete. Ugyancsak Olaszországban is tért hódított. A triolett nyolcsoros, kötött-formájú vers. Két ríme van. E két rím a vers ugyanazon visszatérő soraiban csendül. Elnevezését az első verssor hármas ismétlődésének alapján nyerte. A XVI. századból ered, de gyökere visszanyúlik a XIII. századba. Voltaképpen a francia körtánchoz, rond-hoz kapcsolódik. E táncot a rondel- és rondette-nek nevezett dalok kíséretében lejtették. A rondel-ből alakult ki a rondeau és később a triolett.

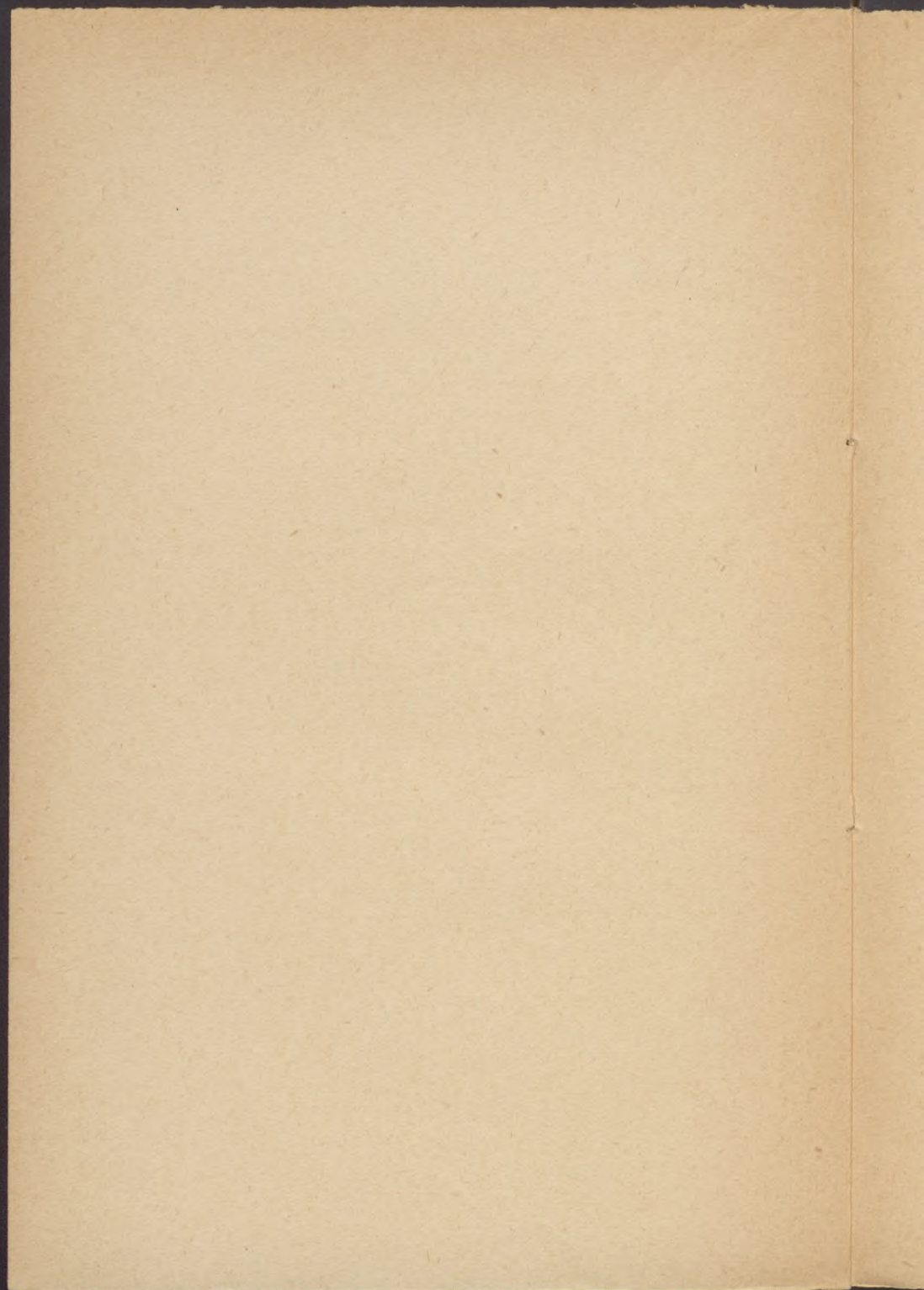
La Fontaine, a nagy költő a XVII. században divatbahoza a triolettet. A XIX. században Alphonse Daudet virágoztatta. Mistralnak, a provence híres költőjének is megihlette tollát. A magyar költészetben Kisfaludy Károly írt először triolettet. Napjainkban Petri Mór e költői műfaj megjelenítője.

Szerző.

Egek, világok.

ALLEGÓRIA.

*Egek s világok, élők és holtak!
Ítéletnapján harsonák szólnak...*

EGEK, VILÁGOK...

ANGYALOK-KARA:

Hozsánna neked, Világok Ura!
Legfőbb szent erő, alkotó Isten!
Imád seregünk s szolgálunk híven.
Hozsánna neked Világok Ura!
Minden jól van úgy, miként rendeléd.
S minden igazak eljutnak eléd...
Hozsánna neked, Világok Ura!
Legfőbb szent erő, alkotó Isten!

IDŐ:

Öröktől fogva vagyok és leszek,
Én vagyok az Úr s benne Mindenek.
Egek trónusát egekből rakom.
Öröktől fogva vagyok és leszek.
Anyag és Szellem útját én tárom.
Születés, Halál pereg rokkámon...
Öröktől fogva vagyok és leszek.
Én vagyok az Úr s benne Mindenek.

SZÜ :

Felséges Nagyúr, Idő, bölcs Cézár,
Mért tűrsz meg engem, rontó-bontó szút?!
Sötét nyomomban pusztulás az út.
Felséges Nagyúr, Idő, bölcs Cézár,
Szívet, lelket is őrlök... őrlök én...
Míg meghal benne: hit, vágy, csók, remény...
Felséges Nagyúr, Idő, bölcs Cézár,
Mért tűrsz meg engem, rontó-bontó szút?!

HALÁL :

Ostoba féreg, kérkedő senki,
Pusztulást, halált te mersz rebegni?!
Királyom, Idő, ne méltasd szóra!
Ostoba féreg, kérkedő senki.
Én vagyok a vég s utolsó óra,
Én vagyok balzsam minden jajszóra...
Ostoba féreg, kérkedő senki,
Pusztulást, halált te mersz rebegni?!

FŐÖRDÖGÖK :

— Ha-ha! — Béliál harsányan kacag:
— Astarót gyerünk! Szú is szóra kap...
Világ képe kedvünkre vigyorog!
— Ha-ha! — Béliál harsányan kacag...
Lucifer kaján örömmel kiált:
— Vessünk bűnmagot, arassunk vizsályt!
— Ha-ha! — Béliál harsányan kacag:
— Astarót gyerünk! Szú is szóra kap...

SZERELEM :

Szerelem vagyok, vágy gyöngyfűzére.
Szívek csókdala, örök, új varázs.
Az Életfáján termő újhodás.
Szerelem vagyok, vágy gyöngyfűzére.
Diadalt ülök Enyészet torán
S Jövendőt tárok századok porán.
Szerelem vagyok, vágy gyöngyfűzére.
Szívek csókdala, örök, új varázs.

IDŐ :

Csönd, ti balgák ! Ne vetélykedjete !
Fény, árny, lét, halál : minden én vagyok.
Ti csak szolgálaim, bérenc zsoldosok ...
Csönd, ti balgák ! Ne vetélykedjete !
Jön óra s vén Föld holt csillag lesz már ...
De örök Idő örök útján jár.
Csönd, ti balgák ! Ne vetélykedjete !
Fény, árny, lét, halál : minden én vagyok.

GÁBRIEL ARKANGYAL :

Uram ! Hallod, mit zúgnak botorok ? !
S miként ujjongnak romlás szellemi ? !
Hatalmas neved meg sem említik ... !
Uram ! Hallod, mit zúgnak botorok ? !
Büntesd meg őket. Érezzék kezéd.
Mind teremtményid, hadd reszkessenek !
Uram ! Hallod, mit zúgnak botorok ?
S miként ujjongnak romlás szellemi ? !

ISTEN:

Miért e gáncs? S miért a büntetés?
Egymásért vannak s áll az *Egyensúly*.
Parancsolok én, az alkotó Űr.
Miért e gáncs? S miért a büntetés?
Mindenek haladnak maguk útján,
S marad ég, föld: örök titok, — talány!
Miért e gáncs? S miért a büntetés?
Egymásért vannak s áll az *Egyensúly*.

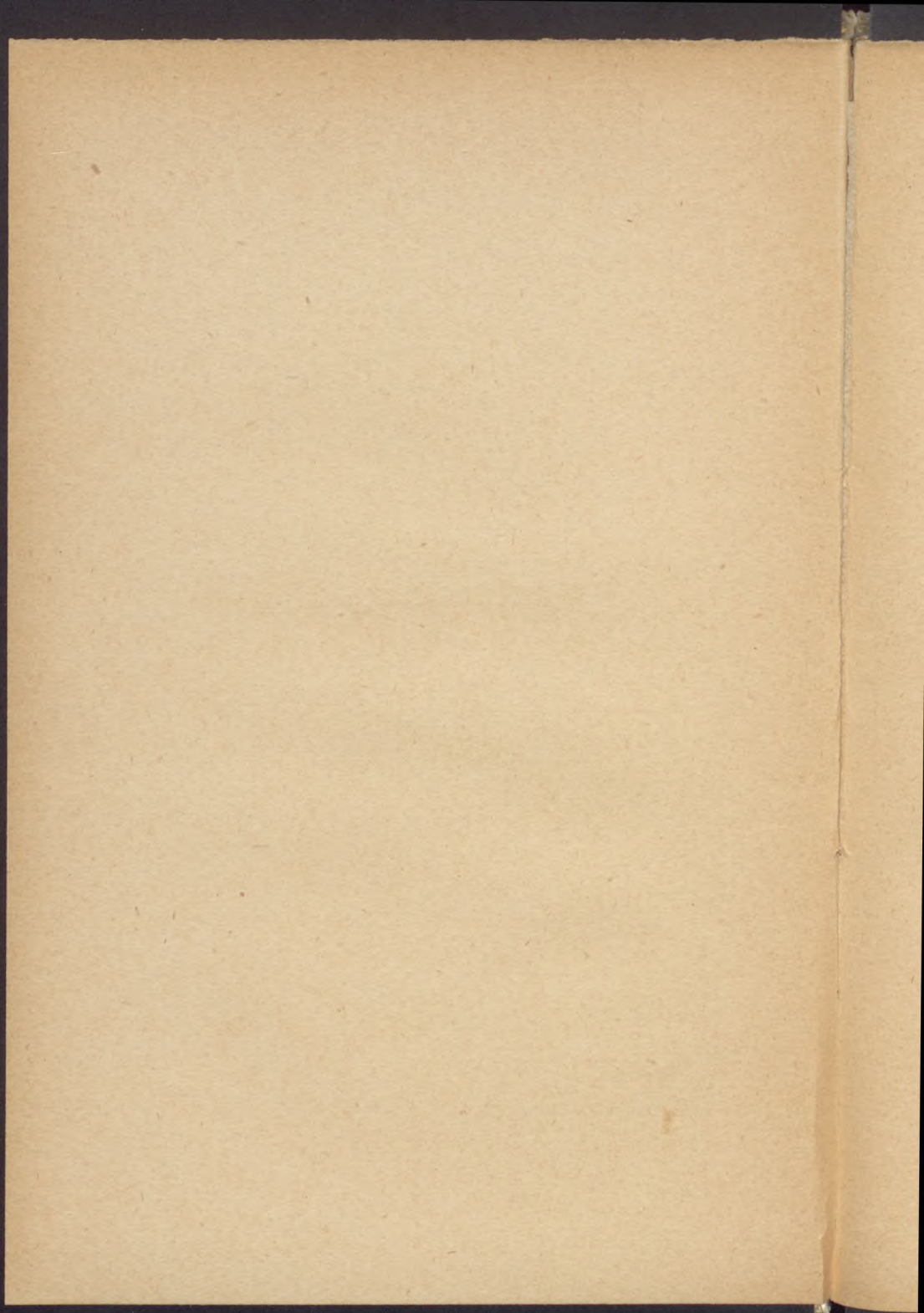
ANGYALOK-KARA:

Egek s világok, élők és holtak!
Ítéletnapján harsonák szólnak...
Igazságot oszt az Űr szent szava.
Egek s világok, élők és holtak,
Aranykapuja nyílik mennyeknek,
S Titkok-titkába pillant lelketek...
Egek s világok, élők és holtak!
Ítéletnapján harsonák szólnak...

Uram!

ZSOLTÁR-CIKLUS.

Tudom: Vagy! Hiszem: Hozzád térek!

URAM!

I.

Uram! Én dalban imádkozom.
Énekem Téged zeng, magasztal.
S gondolatoltárokat épít.
Uram! Én dalban imádkozom.
Szavam ezre gyűjt örökmécset.
Tudom: *Vagy!* Hiszem: *Hozzád* térek!
Uram! Én dalban imádkozom.
Énekem Téged zeng, magasztal.

II.

Uram! Másoknak dús kincseket adtál.
Kainszívvvel kufárkodnak javában.
Én az álmok kivert koldusa vagyok.
Uram! Másoknak dús kincseket adtál.
Utamra míg élek, szórj csak vágyakat.
Legyek termőföld, szomjas rétnek harmat.
Uram! Másoknak dús kincseket adtál.
Kainszívvvel kufárkodnak javában.

III.

Uram ! Lelkemben tüzet gyújtottál.
Szívem vére szítja lobogását.
Életem roskad hamuba tőle.
Uram ! Lelkemben tüzet gyújtottál.
Mondd, örömödre égek, lángolok ?
Vagy pogány nászok e kósza dalok ?
Uram ! Lelkemben tüzet gyújtottál.
Szívem vére szítja lobogását.

IV.

Uram ! Oroszlán, tigris prédára les.
Felhorkan a győző . . . s hörög áldozat.
De az embert képmásodra alkotád.
Uram ! Oroszlán, tigris prédára les.
Az ember mosolyog . . . titkon fen gyilkot.
S lelket ölnek hazug, áruló szavak.
Uram ! Oroszlán, tigris prédára les.
Felhorkan a győző . . . s hörög áldozat.

V.

Uram ! Nem panaszkodom, — kérdezlek :
Mért apadt ki lelkem teli kútja ? . . .
S mért nem hiszek gyöngyszöttes reménynek ?
Uram ! Nem panaszkodom, — kérdezlek :
Mért van úgy, ha mindent jól ismerünk,
Kincses földedben nem telik kedvünk . . . ?
Uram ! Nem panaszkodom, — kérdezlek !
Mért apadt ki lelkem teli kútja ? . . .

VI.

Uram! Olyan kedves volt a szava . . .
És olyan mélységesen szeretett . . .
Hittem: Te küldted. Hogy boldog legyek.
Uram! Olyan kedves volt a szava . . .
S egyszer . . . Más asszony szemébe nézett.
Más ösvényre tért. Más csókért égett.
Uram! Olyan kedves volt a szava . . .
És olyan mélységesen szeretett . . .

VII.

Uram! Hol a cél, miért alkotál?
Szántok, vetek s bú az aratásom.
Kin s vérverejték száraz kenyerem.
Uram! Hol a cél, miért alkotál?
Születés: haláljegyében fogan.
Viruló élet aggkorba roppan . . .
Uram! Hol a cél, miért alkotál?
Szántok, vetek s bú az aratásom.

VIII.

Uram! Virágos kertet ültetek.
Gyomlálom földjét, hogy tessék Neked,
Ha erre visz egyszer fénylő utad.
Uram! Virágos kertet ültetek.
Süssön rá napod, üdítse harmat,
Ha szorgos kezem halálba lankad . . .
Uram! Virágos kertet ültetek.
Gyomlálom földjét, hogy tessék Neked.

IX.

Uram! Tudom, sok a bűnöm.
Napestig százszor vétkezem.
Megejt rabságos szerelem.
Uram! Tudom, sok a bűnöm.
Mindennap mindért vezeklek...
S nagy haragod tűrve tűröm.
Uram! Tudom, sok a bűnöm.
Napestig százszor vétkezem.

X.

Uram! Hitem tanítja s én hiszem:
Szenvedőkre üdv vár halál után.
Mondd, ölelhetem ott, Túl kedvesem?
Uram! Hitem tanítja s én hiszem:
Örökházában majd találkozunk...
... Mert nélküle a menny sem menny nekem.
Uram! Hitem tanítja s én hiszem:
Szenvedőkre üdv vár halál után.

XI.

Uram! Dús nyárvirágok nyílnak,
Hajnal aranylik, harmat csillog.
Látom bennük titkos, szent Arcod.
Uram! Dús nyárvirágok nyílnak.
De az emberszív gonosz, kaján,
Pokol ül tort bűn lázadásán.
Uram! Dús nyárvirágok nyílnak,
Hajnal aranylik, harmat csillog.

XII.

Uram! Szárnyakat adtál s a föld röge köt.
Jóság vagy! S én vergődöm kínok kínja közt.
Irgalom vagy! S én a kárhozatba űzött...
Uram! Szárnyakat adtál s a föld röge köt.
Röpülnék... Mélybe ránt emberiszap, hinár.
S lelkemre csapzik szenny, gonoszságverte sár...
Uram! Szárnyakat adtál s a föld röge köt.
Jóság vagy! S én vergődöm kínok kínja közt.

XIII.

Uram! Az arca kerubé volt.
A szíve tiszta, mint hegyi tó.
Megejtette a bűn, az ármány.
Uram! Az arca kerubé volt.
Sátán lehe sötétlik rajta...
Elbukni kezed, — jaj! — mért hagyta?!
Uram! Az arca kerubé volt.
A szíve tiszta, mint hegyi tó.

XIV.

Uram! Jót, rosszat összekeverted
S e gyurmából alkotád az embert.
Szavad megáldott. Szigorod megvert.
Uram! Jót, rosszat összekeverted.
Rám ősi átok súlya nehezül.
Utam bú és könny. Mindig egyedül...
Uram! Jót, rosszat összekeverted
S e gyurmából alkotád az embert.

XV.

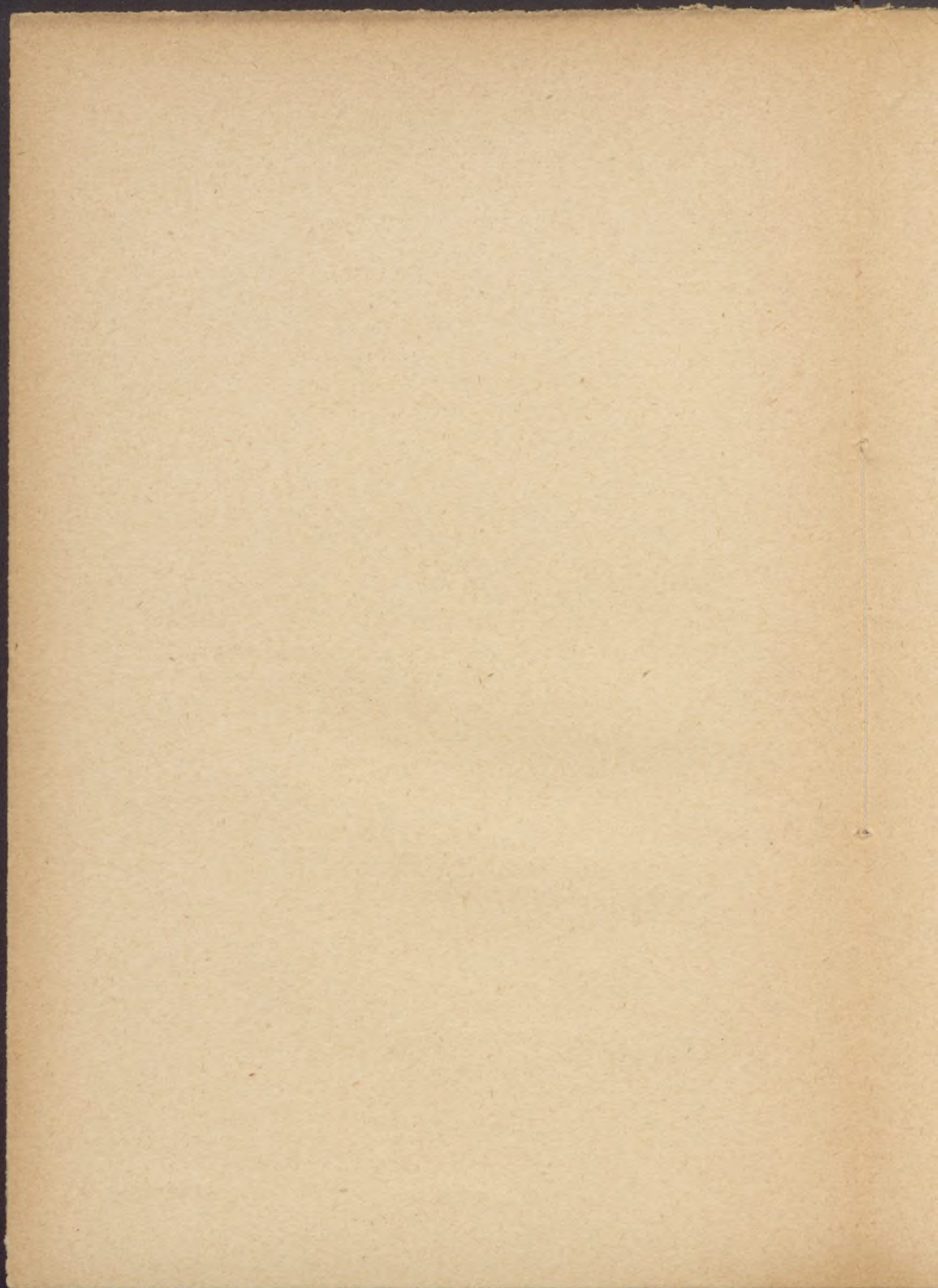
Uram! Én báránynak születtem.
S torzgúnyát cserélek másokért,
Hogy a *hajrá-t* velük üvöltsem.
Uram! Én báránynak születtem
S farkascsordában ordas vagyok.
Kergetnek véres Holnapok...!
Uram! Én báránynak születtem.
S torzgúnyát cserélek másokért.

XVI.

Uram! Szerettem... Te rendelted így.
Boldog örömet nem adott kezéd.
Csak percnyi mámort... Mégis vezeklek.
Uram! Szerettem... Te rendelted így.
Barát s szerető meglopta hitem.
Ne büntesd őket! Én megbűnhődtem...
Uram! Szerettem... Te rendelted így.
Boldog örömet nem adott kezéd.

Féltékenység.

*Tudom, tegnap kit csókolt a szád.
Ma és holnap újra ki vár rád.*

FÉLTÉKENYSÉG.

I.

Forró volt-e ajka, mikor csókolt téged?
Vadul vert-e szíve álnok szíved mellett?
Áradt-e hajából orgona illata?
Forró volt-e ajka, mikor csókolt téged?
Mondd, nem remegtél meg? Nem láttad-e árnyam?
Tűzes éjszakádnak nászüszkére vártam...
Forró volt-e ajka, mikor csókolt téged?
Vadul vert-e szíve álnok szíved mellett?

II.

A szemem könnyes. Ajakam zárt.
Nem suttogok már több vallomást.
Bolondos szívem mégis dalol...
Szemem könnyes. Ajakam zárt.
Tudom, tegnap kit csókolt a szád.
Ma és holnap újra ki vár rád.
A szemem könnyes. Ajakam zárt.
Nem suttogok már több vallomást.

III.

Mondd, tud-e szólni, ahogy én szóltam?
Becéz-e, kacag, ölel? Vár-e rád?
Csókos gyönyörben fürdeti-e szád?
Mondd, tud-e szólni, ahogy én szóltam?
Jár-e kedvedben? Parancs-e szavad?
Vagy gyötör, kínoz s te a rabja vagy?
Mondd, tud-e szólni, ahogy én szóltam?
Becéz-e, kacag, ölel? Vár-e rád?

IV.

Kezetek összeér . . . Édes a szó.
Mosolyog a hold, a vén csavargó.
Titkos nászdalt dudolnak a bokrok.
Kezetek összeér . . . Édes a szó.
A fullánk, mely öl, ma még himpor, méz.
S lehet, holnap már szívetekre csap.
Kezetek összeér . . . Édes a szó.
Mosolyog a hold, a vén csavargó.

V.

Szomorú vagy . . . Bántott? Hűvös talán?
Elutasító gúny ül ajakán?
S szerelmedre közöny a felelet?
Szomorú vagy . . . Bántott? Hűvös talán?
Vagy tévedek? Csóktól fáradt a szád?
Ölelted, míg a hajnal virradt rád?
Szomorú vagy . . . Bántott? Hűvös talán?
Elutasító gúny ül ajakán?

VI.

Most neki suttogod, amit nekem mondtál.
Napcsókos alkonyon az ő ajka vár rád.
Szemében keresed éjszakák csillagát.
Most neki suttogod, amit nekem mondtál.
Ütni fog az óra, egyszer fizetsz érte.
Könnyeimért könny jár. Búmnak bánat bére.
Most neki suttogod, amit nekem mondtál.
Napcsókos alkonyon az ő ajka vár rád.

VII.

Táncoltak... A karja fonta át.
Két karja, mely engem is ölelt.
Suttogtak meghitt, halk édesen.
Táncoltak... A karja fonta át.
Néztem hazug, kényszer mosollyal
S éreztem: a szívem most meghal...
Táncoltak... A karja fonta át.
Két karja, mely engem is ölelt.

VIII.

Hajában nárcisz volt, mikor láttam.
Szeme csillogva kereste szemed.
Karcsú derekát szalag fogta át.
Hajában nárcisz volt, mikor láttam.
Kacagott fojtott gerlebügással,
Mint aki édes párjára nevet...
Hajában nárcisz volt, mikor láttam.
Szeme csillogva kereste szemed.

IX.

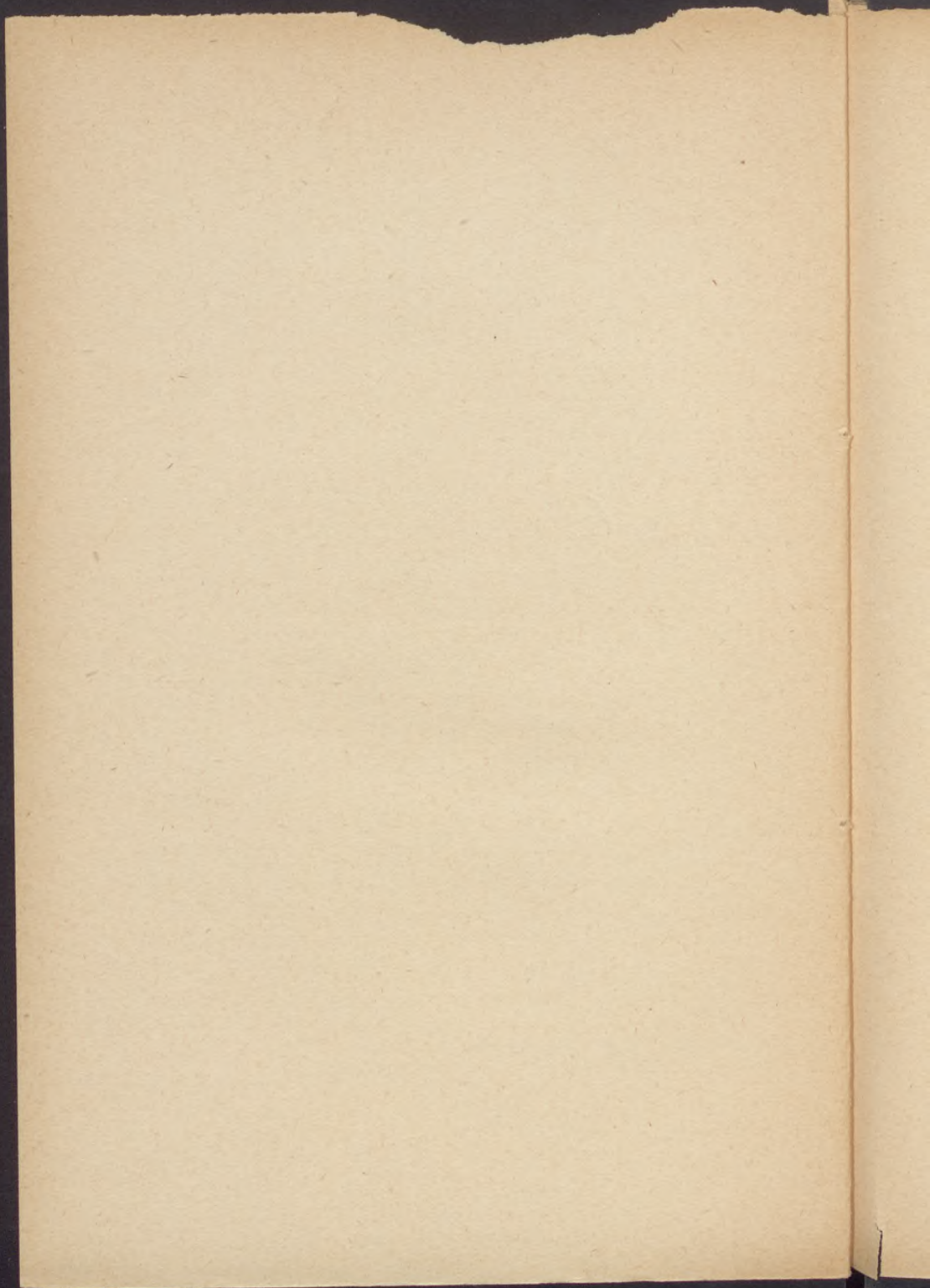
... És állottunk. Ő boldogan, büszkén.
Én porig alázva, vérig sértve.
Ő volt a diadalmas szerető.
... És állottunk. Ő boldogan, büszkén.
E kín örökké él. Sebző. Gyötrő.
Én voltam az elhagyott szerető.
... És állottunk. Ő boldogan, büszkén.
Én porig alázva, vérig sértve.

X.

Holdas éj volt, mikor nála jártál.
Csillagszemek velem virrasztottak.
Csalitok közt fülműlék daloltak
Holdas éj volt, mikor nála jártál.
Vágy — s csókhimnuszba forrott testetek.
Majd egyszer... sok-sok könnyel fizettek.
Holdas éj volt, mikor nála jártál.
Csillagszemek velem virrasztottak.

Bordal-ciklus.

*Felejtés titka bogyöngyben kacag
— S Kainok harca mögötted marad...*

BORDALOK.

I.

Éljen a vágy, éljen a szerelem :
Pogány templomok pogány Istene !
Éljen a csókok duhaj öröme !
Éljen a vágy, éljen a szerelem !
Elmúlik minden, meghalunk pajtás . . .
Kocintsunk ! A bor : életáldomás.
Éljen a vágy, éljen a szerelem :
Pogány templomok pogány Istene !

II.

Csókot ! Szerelmet ! Dáridóra fel !
Lobogjon szívemben dal s ifjúság.
Égjen hazug tüzek máglyapoklán.
Csókot ! Szerelmet ! Dáridóra fel !
Nem kell a való, a mindentudás,
Naphunyt, kifosztott csalódottság.
Csókot ! Szerelmet ! Dáridóra fel !
Lobogjon szívemben dal s ifjúság.

III.

Primás! a hegedűnek lelke van!
— S én nóták züllött korhelye vagyok.
Korcsmajáró, kocintgató bolond...
Primás! a hegedűnek lelke van!
S a bornak szíve! Lüktet... Vérarany...
Kifosztott koldus én vagyok magam.
Primás! a hegedűnek lelken van!
— S én nóták züllött korhelye vagyok.

IV.

Széles a kedvem, teli a kupám.
Poklokra bánat! Mámor kacag rám.
Örömtüzek gyúlnak új dáridón.
Széles a kedvem, teli a kupám.
Tüzes a vérem, csókot vár a szám.
Szívem felujjong vágyak dús torán.
Széles a kedvem, teli a kupám.
Poklokra bánat! Mámor kacag rám.

V.

Hurrá! Vén cimbora, vígan köszöntelek!
A hosszú éjszakát, — jer, — dorbézoljuk át...
Borban a felejtés. Borban az igazság.
Hurrá! Vén cimbora, vígan köszöntelek!
Ha minden megcsalt már, ha semmit sem remélsz...
Habzó, telt serleggel im, ifjú s bohó lesz.
Hurrá! Vén cimbora, vígan köszöntelek!
A hosszú éjszakát, — jer, — dorbézoljuk át...

VI.

Félre gond, félre bú, nincs holnap, csak ma.
S gyöngyöző italban csókok mámora.
Tölts kupát, hű pajtás, igyunk rá, igyunk!
Félre gond, félre bú, nincs holnap, csak ma.
Felejts el árulást, hitvány szeretőt,
Feledd a sír ölet, gyászos szemfedőd...
Félre gond, félre bú, nincs holnap, csak ma.
S gyöngyöző italban csókok mámora.

VII.

Pajtás! Színültig töltsd a serleget!
Igyál, míg tart e cudar földi lét.
Siess! Az óra üt... s árnyék leszél.
Pajtás! Színültig töltsd a serleget!
Dalolj! Kacajok, csókok útporán
Halál Nagyúr már lesben áll. Dalolj!
Pajtás! Színültig töltsd a serleget!
Igyál, míg tart e cudar földi lét.

VIII.

Kocintsunk pajtás! Éljen a mámor!
Nincs hű szerelem! Szívünk csak vándor.
Csókos dáridók duhaj vendége.
Kocintsunk pajtás! Éljen a mámor!
Öleljünk, amíg lángol a vérünk,
Bíbor vágyakban hajrázva égjünk.
Kocintsunk pajtás! Éljen a mámor!
Nincs hű szerelem. Szívünk csak vándor.

IX.

Régi jó barát, hajtsd fel a kupát!
S tölts újra meg újra... Szomjas vagyok.
Eltikkadok, míg mámor nem dül rám.
Régi jó barát, hajtsd fel a kupát!
Felejtés titka borgyöngyben kacag,
— S Kainok harca mögötted marad...
Régi, jó barát, hajtsd fel a kupát!
S tölts újra meg újra... Szomjas vagyok.

X.

Hajrá! dobd oda a gyeplőt testvér!
Hadd váglasson vad életparipa...
Nincs mit veszteni, minden már oda.
Hajrá! dobd oda a gyeplőt testvér!
Barát hazug, szerető csalfa volt,
S *Tegnap* mindent *Holnaptól* elrabolt...
Hajrá! dobd oda a gyeplőt testvér!
Hadd váglasson vad életparipa...

Elmentem én egyszer
nagy Álomországba...

Álomország.

*Elmentem én egyszer nagy Álomországba.
Aranytrónuson ült Boldogság Királya.
Nekem adta bűvös, kincses birodalmát.
Elmentem én egyszer nagy Álomországba.
Amióta onnan ide visszatértem :
Elveszett a hitem s minden reménységem.
Elmentem én egyszer nagy Álomországba.
Aranytrónuson ült Boldogság Királya.*

I.

1. LÉTEM A LÉTBEN.

Május-éj volt... Csókok tüze...
Vágy a vágyat szomjan üzte.
S Létem a Létbén megfogant.
Május-éj volt. Csókok tüze.
Szívem azért égő máglya,
S dal a lelke aratása.
Május-éj volt... Csókok tüze.
Vágy a vágyat szomjan üzte.

2. JÓS CSILLAGOK.

Amikor születtem jós csillagok néztek.
Eljegyezték sorsom: „Légy izzó szövétnek!
Égj, lobogj hiába! Légy kóbor poéta!”
Amikor születtem, jós csillagok néztek.
Liliomot, rózsát ígéztek bölcsőmre.
Így lettem az álmok dalos szeretője.
Amikor születtem, jós csillagok néztek.
Eljegyezték sorsom: „Légy izzó szövétnek!”

3. DAJKADAL.

Egy dal muzsikál szívembe.'
Régi, búsongó dajkadal.
Álomba ringattak vele.
Egy dal muzsikál szívembe':
„... A tasnádi templom tornyán
Köröskörül aranycsipke...”
Egy dal muzsikál szívembe.'
Régi, búsongó dajkadal.

4. ELSŐ KÖNTÖSÖM.

Emlékezem első köntösömre.
Alig voltam még pár arasz talán, —
S állottam szobánk kerekasztalán.
Emlékezem első köntösömre.
Anyám tükröt tartott elém s szólt: „Lám!”
Ma is látom: pepita volt ruhám.
Emlékezem első köntösömre.
Alig voltam még pár arasz talán ...

5. ANYÁM SZÓLT.

Gyermek voltam, bábut esengtem.
Anyám szólt: „Az Angyal hoz neked...”
S a szent csoda beteljesedett.
Gyermek voltam, bábut esengtem.
... Aztán harcot-harcra vívtam én ...
Nem mondta senki: jön az Angyal ...
Gyermek voltam, bábut esengtem.
Anyám szólt: „Az angyal hoz neked...”

6. ORDAS-SZEMEK.

Gyermek voltam, kocsin mentünk.
Apám szólt: „Állj, farkas közelg!”
...Két zöld mécs gyúlt... Fegyver dörrent...
Gyermek voltam, kocsin mentünk.
Életútját magam járom,
Ordas-szemek gyilkát látom . . .
Gyermek voltam, kocsin mentünk.
Apám szólt: „Állj, farkas közelg!”

7. PÜNKÖSDI RÓZSA.

Tasnádi kertünkben volt egy rózsabokor.
Pünkösd hajnalára kifeslett virága.
Soh'se láttam szebbet. Világon sincs párja.
Tasnádi kertünkben volt egy rózsabokor.
Régesrég kiveszett a fája, gyökere,
Mégis bimbós ággal virul a lelkembe'.
Tasnádi kertünkben volt egy rózsabokor.
Pünkösd hajnalára kifeslett virága.

8. RÉGI IMÁK RÉGI TEMPLOMBAN.

Orgona búgott, ének zengett . . . Térdeltem.
Mennyezetén szent Háromság képe díszlett.
Gyermek ajkam buzgó imákat rebegett.
Orgona búgott, ének zengett . . . Térdeltem.
E halk zsolozsmák kísérték messzi úton,
Az Úr parancsát *ma is* szavukból tudom.
Orgona búgott, ének zengett . . . Térdeltem.
Mennyezetén szent Háromság képe díszlett.

9. EGRESPATAK.

Volt egy nagy fehér ház lejtős domboldalon,
Kertjében viola, nefelejts virított,
S kövert útján gyíkok zöldháta villódzott.
Volt egy nagy fehér ház lejtős domboldalon.
Megcsillan lelkemben aranyszóttas álma —
S visszacseng galambok kacagó bűgása.
Volt egy nagy fehér ház lejtős domboldalon.
Kertjében viola, nefelejts virított.

10. FÜSTÖLT A MESZES...

Régen volt... Pillangót kergettem.
Lovasdit játszottam fiúkkal.
Azóta...?! Zsákmány lett ős Szilágy...
Régen volt... Pillangót kergettem.
A Meszes füstölt, barack érett...
— Aranyidő könnytengerré lett...
Régen volt... Pillangót kergettem.
Lovasdit játszottam fiúkkal.

11. ELVESZETT PARADICSOM.

Piros bársonyrózsák nyíltak kertünkben.
Kelyhük közt dőzsöltek részeg bogarak.
A nyár széles jókedvvel kacagott.
Piros bársonyrózsák nyíltak kertünkben.
Pajkos gyermek voltam, féktelen, vadóc,
— S boldog Paradicsom volt egész világ...
Piros bársonyrózsák nyíltak kertünkben.
Kelyhük közt dőzsöltek részeg bogarak.

12. IFJÚSÁG.

Mikor elindultam álmok csónakán,
Fehér hattyuk úsztak Élet kéktaván.
S én liliomból koszorút kötöttem ...
Mikor elindultam álmok csónakán.
Azt hittem: Napkirály csak nekem ragyog...
S kedvemért gyúlnak kéktűzű csillagok.
Mikor elindultam álmok csónakán,
Fehér hattyuk úsztak Élet kéktaván.

13. ÉPPEN HOGY GYÜGYÖGÖTT ...

Parányi ravatal ... Dús, fehér violák ...
Éppen hogy gyügyögött, kacagott a lelkem!
...Lehullott egy bimbó, nagy Isten, kertedben.
Parányi ravatal ... Dús, fehér violák ...
Szívemre rászakadt vigasztalan bánat.
Nyomomat követik gyászos halálárnyak ...
Parányi ravatal ... Dús, fehér violák ...
Éppen hogy gyügyögött, kacagott a lelkem!

14. AZ Ő KIS KEZE.

Ott feküdt a halottaságyon ...
Kis kezére simult ajakam.
Hideg volt, merev ... Most is látom!
Ott feküdt a halottaságyon.
Ujján munkavert sebzés hegedt.
Édes anyám! Sírtam, zokogtam.
Ott feküdt a halottaságyon ...
Kis kezére simult ajakam.

* * *

15. KI VAGYOK ?

Lobogó, pogány tűzből születtem,
Lelkem nemzette szilaj akarat,
S szívem a lángok duruzsló tánca.
Lobogó, pogány tűzből születtem,
Gyöngyöző szavak részege vagyok.
Duhaj kedvemből rügyeznek dalok.
Lobogó, pogány tűzből születtem.
Lelkem nemzette szilaj akarat.

16. ARANYCSEPŰ.

Aranycsepű van a guzsalyomon,
Az élet meséjét abból fonom.
Bár elmúlt rég virágzó tavasz s nyár,
Aranycsepű van a guzsalyomon, —
Bár őszi levelek hullanak már,
Bár zimankós tél halálcsókja vár,
— Aranycsepű van a guzsalyomon,
Az élet meséjét abból fonom.

17. ITT MARADOK !

Itt maradok szóba', csókolódzó csókba',
Itt marad a lelkem lelketekbe szórva,
Hajnalhasadásba', nap esti hunytába'.
Itt maradok szóba', csókolódzó csókba'.
S mi életre hívott: a gyönyör, a vágyak
Bíbor vérvirága nyílik új nászpárnak.
Itt maradok szóba', csókolódzó csókba',
Itt marad a lelkem lelketekbe szórva.

18. MEGHALT A NYÁR . . . !

Még piros az ajkam s csókokra vár . . .
Még tüzes a szemem . . . s meghalt a Nyár . . . !
Őszi szél füttyöl, fészket rak a tél.
Még piros az ajkam s csókokra vár . . .
Havas sírok a szerelmi vágyak,
Fölöttük varjak károgva szállnak . . .
Még piros az ajkam s csókokra vár . . .
Még tüzes a szemem . . . s meghalt a Nyár . . . !

19. VÁGYÁLMOK.

Vágyálmok forró lehelete
Az én duhaj, tüzes szeretőm.
Sok éjet átdözsölünk ketten.
Vágyálmok forró lehelete,
Ha ti elhagytok, időm lejár . . .
Szívemre több csókhajnal nem vár.
Vágyálmok forró lehelete
Az én duhaj, tüzes szeretőm.

20. SZÜRET.

Ma rímek gazdag szüretjét ülöm :
Dalprés sajtol Vágyak termő hegyén.
— Vérbakator, aranyasszú csillan . . .
Ma rímek gazdag szüretjét ülöm.
Italom gyöngyös, kupám csordultig . . .
A létmámora forró, gyönyörű !
Ma rímek gazdag szüretjét ülöm.
Dalprés sajtol Vágyak termő hegyén.

21. AZ ÉN KERTEM.

Az én kertemben van virág, madár,
Dús bokrok alján kígyó is fészkel.
Harmatgyöngyökben kék mennybolt ragyog.
Az én kertemben van virág, madár,
De sír a visszhang, elmulást zokog.
Szírmok peregnek, életolaj fogy . . .
Az én kertemben van virág, madár,
Dús bokrok alján kígyó is fészkel.

22. HAVAZ A TÉL.

Mikor tavaszt kacagott a szám,
Eszembe se jutott a halál.
Napcsókos nyár várta szívemet.
Mikor tavaszt kacagott a szám.
. . . Fahasáb pattog, havaz a tél,
S rámvígyorog a kaján csontrem . . .
Mikor tavaszt kacagott a szám,
Eszembe sem jutott a halál.

23. SEM TE, SEM Ő.

A vágyam parancsolt régen. Meg a csók.
S kergettek az éjszakák, a tűzforrók.
A hold volt barátom s kékrőt csillagok.
A vágyam parancsolt régen. Meg a csók.
De a szeretőm nem te voltál, sem ő . . .
Csak az álmodás. A dalos őserő.
A vágyam parancsolt régen. Meg a csók.
S kergettek az éjszakák, a tűzforrók.

24. ÉGNEK A MÉCSEK...

A Csók tüze pirosan lángolt.
Könny gyászfátyola titkon temetett.
Áll a fejfa. Róva rá ennyi: Mult.
A csók tüze pirosan lángolt.
Az élet: örök halottak-napja.
Égnek a mécsek emlék-sírokon.
A csók tüze pirosan lángolt.
Könny gyászfátyola titkon temetett.

25. CSÖNDES ZSOLOZSMÁK.

Volt idő, láva égett ereimben.
Vágyam gátakat döntve ragadt, tombolt.
Ma csöndes zsolozsmák hívnak estenden.
Volt idő, láva égett ereimben.
Óh, reggeltől estig hány rózsa hull... hull...
S hány könny, — míg borul zord Életéjszaka.
Volt idő, láva égett ereimben.
Vágyam gátakat döntve ragadt, tombolt.

26. ÁLMÖK HEGEDŐSE.

Álmok halk hegedőse vagyok,
Ki mindent bírt, mindent elvesztett.
S tovaszáll, mint kóbor fellegek...
Álmok halk hegedőse vagyok.
Vad szél rikolt, eső vág, paskol,
De szívem egyre új dalt dalol.
Álmok halk hegedőse vagyok,
Ki mindent bírt, mindent elvesztett.

27. MEDITÁCIÓ.

Nekem sohsem dalolt szerelem madara.
Rám sohsem ragyogott csók gyöngyszóttos nyara.
Havas sivatagban társtalan bolyongtam.
Nekem sohsem dalolt szerelem madara.
Kuvikok riogtak csillagtalan éjben
— S mindig *hazugság* volt kedvesem szívében...
Nekem sohsem dalolt szerelem madara.
Rám sohsem ragyogott csók gyöngyszóttos nyara.

28. ORGONANYÍLÁSKOR.

Orgonanyíláskor szeretnek a szívek.
Új vágyak kergetik, nem maradnak hívek.
És csalfa szempárok csalfábbaknak hisznek.
Orgonanyíláskor szeretnek a szívek.
Én is felriadok, akit eltemettek.
Vádoló árny vagyok... Valakit keresek...
Orgonanyíláskor szeretnek a szívek.
Új vágyak kergetik, nem maradnak hívek.

29. CSÓKOK DÁRIDÓJA.

Rubintüzekből roskadt hamu lett.
Csókok lázdáridója elfogyott.
Asztalomon csak morzsák hevernek.
Rubintüzekből roskadt hamu lett.
Éhtikkadt lelkem „*újrá*”-t szeretne :
Előlről minden mámoráldomást...!
Rubintüzekből roskadt hamu lett.
Csókok lázdáridója elfogyott.

30. HÉ, MÓRÉ!

Hé, móré! A régit muzsikáld!
A nagy hársfa virágjában állt...
— Vén fiú lett a legényből már.
Hé, móré! A régit muzsikáld!
Ültem Vele a kertipadon
S bíborcsók égett ajakamon...
Hé, móré! A régit muzsikáld!
A nagy hársfa virágjában állt...

31. HAJRÁ!...

Sírt a tegnap. Dőzsölt a ma.
S a holnap bíborlón ködlött...
... A gyepőlőszárat eldobtam.
Sírt a tegnap. Dőzsölt a ma.
Bezökkentem egy árokba,
Undok sara rámfröccsent.
Sírt a tegnap. Dőzsölt a ma.
S a holnap bíborlón ködlött...

32. FATA-MORGÁNA.

Róna. Nyári nap. Kéklő ég...
Játszott szívemmel délibáb.
Szerelem kincsét villództa.
Róna. Nyári nap. Kéklő ég...
Álmok: ti fénylő hazugság!
Bánat: őszanyánk e földön!
Róna. Nyári nap. Kéklő ég...
Játszott szívemmel délibáb

33. FÖLCSAP A RÓT LÁNG...

Lobogok, égek máglyarakáson.
Kíngyönyör sajtol, mint vértanukat.
Dőzsölő rímek részege vagyok.
Lobogok, égek máglyarakáson.
Fölcsap a rőt láng, vágykobzom pendül.
Szikrák pattannak: apró, halk dalok...
Lobogok, égek máglyarakáson.
Kíngyönyör sajtol, mint vértanukat.

34. POGÁNY ZSOLTÁROK.

Lázviharos, csókos éjszakákon
Ajkam pogány zsoltárokat zengett.
S áldoztam vad, gonosz isteneknek.
Lázviharos, csókos éjszakákon.
Aztán zord jégtorlaszok verődtek
S alattuk szívem dermedten megbújt...
Lázviharos, csókos éjszakákon
Ajkam pogány zsoltárokat zengett.

35. KERGET AZ ÉLET.

Csókok lázszomja ég ajkamon,
Rózsafák dús illatát vágyom
Bíborló, lilás alkonyokon...
Csókok lázszomja ég ajkamon
S munka hajszol, kerget az Élet.
Vállam roskad, korbács megvérez...
Csókok lázszomja ég ajkamon,
Rózsafák dús illatát vágyom.

36. UTOLSÓ SZERELEM.

Te vagy a legforróbb. A legdrágább te vagy
— Utolsó szerelem... Többé már nem virrad.
Örök éj teríti ránk Halál gyász-szárnyát.
Te vagy a legforróbb. A legdrágább te vagy.
A mult, az ifjúság, tetterő, dús szépség
Benned ujjong, dalol. S zokog elmúlás, vég...
Te vagy a legforróbb. A legdrágább te vagy
— Utolsó szerelem. Többé már nem virrad...

27. KÖNNYEK, CSÓKOK.

Könnyes maradt szemem a sok régi könnytől.
Csókos maradt a szám elcsókolt gyönyörtől.
Keserű a lelkem, búbánat a szívem.
Könnyes maradt szemem a sok régi könnytől.
Mégis legszebb álom szerelem hajnala.
Leggyönyörűbb való forró csókok nyara.
Könnyes maradt szemem a sok régi könnytől.
Csókos maradt a szám elcsókolt gyönyörtől.

38. SZÁZSZORSZÉP.

Mindig bánatvirág nyílt csókutamon.
Mindig zokogásba veszett a nászdalom.
Vándorbot kergetett. Vándorbot volt társam.
Mindig bánatvirág nyílt csókutamon.
S mióta nem járom tüskevert ösvényét:
Nem kacag az élet, nem virít százszorszép...
Mindig bánatvirág nyílt csókutamon.
Mindig zokogásba veszett a nászдалon.

39. MÉGEGYSZER.

Szeretnék mégegyszer csókrészeg lenni,
Kacagva, bolondul, vadul szeretni.
Ifjan gyönyörözött hazugságban hinni.
Szeretnék mégegyszer csókrészeg lenni.
Izzó vérem hűsítné ujrás mámor,
— S boldog holnapba szökném kínzó mából...
Szeretnék mégegyszer csókrészeg lenni,
Kacagva, bolondul, vadul szeretni.

40. HAVAS ALKONYOK.

Nincsenek már dalok, csókos, forró vágyak.
Havas alkonyokon sötét hollók szállnak.
Bús sírmécseket gyújt emlékezés árnya.
Nincsenek már dalok, csókos, forró vágyak.
Vajjon mi vár reám ott, a Nagy Kődön túl...?
Vajjon felragyog ott, ami itt könnybe fúl?...
Nincsenek már dalok, csókos, forró vágyak.
Havas alkonyokon sötét hollók szállnak.

41. KACAGNI SZERETNÉK!

Csupa könny az utam, csupa gyászos emlék,
Pedig én boldogan kacagni szeretnék!
Ifjú, dús erővel lendülni magasba!
Csupa könny az utam, csupa gyászos emlék.
Megköti léptemet *tudás* béklyós átka,
Mióta ismerem: *minek mi* az ára.
Csupa könny az utam, csupa gyászos emlék,
Pedig én boldogan kacagni szeretnék!

42. MÁGLYÁK.

Máglyák ellobogtak. Úszkók elhamvadtak.
Durván markol a szél a roskadt hamuba.
Utcasárba veti. Hajrába sodorja.
Máglyák ellobogtak. Úszkók elhamvadtak.
Hogy tetéztem régen hasábot hasábra ...
Milyen gyönyörű volt a Csók tüze, lángja!
Máglyák ellobogtak. Úszkók elhamvadtak.
Durván markol a szél a roskadt hamuba.

43. KIKELET.

Berobbant a tavasz szobámba
S fáradt szívemben őszre talált.
Ezer kín ezer jaja kiált ...
Berobbant a tavasz szobámba,
Szememből könnyek patakja dül
S bánat örvénye szántja körül...
Berobbant a tavasz szobámba
S fáradt szívemben őszre talált.

II.

1. DALOL A TAVASZ...

Dalol a tavasz, bimbóznak a fák.
Az ég selymére szivárvány vetül.
Madarak csókja csattogva csendül.
Dalol a tavasz, bimbóznak a fák.
De bús szívemnek nincs újhódása,
— Bánatföldjén nő bánatvirága.
Dalol a tavasz, bimbóznak a fák.
Az ég selymére szivárvány vetül.

2. PÁN ÚR.

Virágzó orgonák fehér, lila fürtje . . .
Harsan a berkekben Pán úr dalos kürtje.
Szerelmet vall tavasz. Nyár lesz a menyegző.
Virágzó orgonák fehér, lila fürtje . . .
Hervad majd szirmotok s hull avarszántásba,
Mint az élethajnal halálzuzmarába.
Virágzó orgonák fehér, lila fürtje . . .
Harsan a berkekben Pán úr dalos kürtje.

3. PEZSEG AZ ÉLET.

Párát ont a föld, árad langy illat,
— Bimbódzó rétek édes csókszava.
S menyasszony fáknak új nászt vár ajka.
Párát ont a föld, árad langy illat,
Tavaszy nyargal át a vén világon,
Pezseg az Élet, dalol a Mámor.
Párát ont a föld, árad langy illat,
— Bimbódzó rétek édes csókszava.

4. SZÉP ÁPRIL VOLT . . .

Nárcisz nyílott, orgonaágak.
Kósza felhők könnyezve szálltak.
Szép ápril volt . . . Pezsdülő földszag.
Nárcisz nyílott, orgonaágak.
Ifjan néztem öreg világra.
Nem tudtam még: *minden hiába* . . .
Nárcisz nyílott, orgonaágak,
Kósza felhők könnyezve szálltak.

5. ÉRIK A HOLNAP.

Új köntösben kacérkodnak a fák,
Május csókolta lombossá őket.
Langy pára üli meg a mezőket.
Új köntösben kacérkodnak a fák.
Felhőfoszlányok sirósan lógnak.
Fogan az élet. Érik a holnap.
Új köntösben kacérkodnak a fák,
Május csókolta lombossá őket.

6. VIDÁM HEGEDŐS.

Kéklőn csillant Duna csöndes vize.
Partján hajók némán vesztegeltek.
Felhőtlen égen nyárnap ragyogott.
Kéklőn csillant Duna csöndes vize.
Úgy éreztem, ifjú vagyok, erős,
Csókok királya, vidám hegedős . . .
Kéklőn csillant Duna csöndes vize.
Partján hajók némán vesztegeltek.

7. MÁJUS VAN.

Kéklő égen ezüst felhők cifra tornya,
S útszélen akácfák buja viráglombja.
Május van. Csókszüret. Vágynapok. Tüzéjek.
Kéklő égen ezüst felhők cifra tornya.
Lelkemben vádoló panaszsírám kiált:
Elloptad Sors-Nagyúr, életem májusát!
Kéklő égen ezüst felhők cifra tornya,
S útszélen akácfák buja viráglombja.

8. A PARADICSOM.

Nincs! De őstitka lelkemben szunnyad:
Kék tenger palástján kincsdús sziget.
Édenkert. Benne élek párommal . . .
Nincs! De őstitka lelkemben szunnyad:
Virágcsodák . . . Fény, gyémántmadarak,
Beszélő fák, smaragdszemű tavak . . .
Nincs! De őstitka lelkemben szunnyad:
Kék tenger palástján kincsdús sziget.

9. LILLAI NYÁR.

Buja erdőlombok, szürke sziklaszirtek,
Daloló madarak, csobogó csermelyek,
Ti vagytok a szép nyár... S a nyár vidám, kacag !
Buja erdőlombok, szürke sziklaszirtek.
Bús lelkem telet ró, zord, fagyos ormokat.
Késő ! Minden késő. A csók már nem szabad ...
Buja erdőlombok, szürke sziklaszirtek,
Daloló madarak, csobogó csermelyek.

10. SZINVA PATAK.

Szinva patak serényen iramlott,
Ezüst-tarajt tört mohos köveken,
S árján villódzott mennybolt-végtelen.
Szinva patak serényen iramlott.
Néztem ... Pár év : én por s hamu leszek.
Az ő útja öröklétbe vezet.
Szinva patak serényen iramlott,
Ezüst-tarajt tört mohos köveken.

11. BÁRÁNYFELHŐK.

Opál bárányfelhők aranyvert taraja,
Ti vagytok kék mennybolt székesegyház tornya.
Imádkozom : Isten ! Alkotó Istenség !
Opál bárányfelhők aranyvert taraja ...
Titkok... Végtelenség... Semmis emberporszem...
Nem ismerlek Uram, de látlak mindenben.
Opál bárányfelhők aranyvert taraja.
Ti vagytok kék mennybolt székesegyház tornya.

12. PUSZTAI VIRRADAT.

Opálynoszolyák, aranytüzek,
Lila ködfátylak, kéklő kékség . . .
Nagy rónán kel a nap . . . Zeng dal, fütyty.
Opálynoszolyák, aranytüzek.
Vén föld nyujtódzik, harmat remeg,
Vetést fodrozzák szellőkezek.
Opálynoszolyák, aranytüzek,
Lila ködfátylak, kéklő kékség . . .

13. ISTENSZEMŰ NAP.

Alkonyég rötlő, aranyos sátrán
Lángoló sárga tűzpázmák égtek.
Istenszemű nap búcsúzózt intett
Alkonyég rötlő, aranyos sátrán.
Fák smaragdlombja suttozva zizzent,
Sötétlő árnyak köntöse libbent.
Alkonyég rötlő, aranyos sátrán
Lángoló sárga tűzpázmák égtek.

14. DUNAPARTI ŐSZ.

Lángpírban égtek felhőszélek.
A nap sugarasan elkészönt.
Hullámpalástra vak árny feküdt.
Lángpírban égtek felhőszélek.
Sárgult lombok közt a szél dalolt.
Bús szívemben csókvágy haldokolt.
Lángpírban égtek felhőszélek.
A nap sugarasan elkészönt.

15. SZERELMES ÉJSZAKA.

Szerelmes éjjel van. Nem én csókolódzom.
Csillagszövétnekek égnek a mennybolton.
Hold sarlója kúszik a keleti égen.
Szerelmes éjjel van. Nem én csókolódzom.
A föld öle eped, vágya ring lomboknak,
Öleli a szellő s mámort harmatoznak.
Szerelmes éjjel van. Nem én csókolódzom.
Csillagszövétnekek égnek a mennybolton.

16. VÁROK RÁD.

Lombhullató őszi alkonyatban
Várok rád tüzes, teltkalászu nyár,
S varjak rikoltnak: kár, te balga, kár!
Lombhullató, őszi alkonyatban
Még csókhimnuszok hárfája zeng-bong,
De búsodrában örvénylik a gond . . .
Lombhullató, őszi alkonyatban
Várok rád tüzes, teltkalászu nyár.

III.

1. ESETT A HÓ...

Esett a hó... Az utcalámpák égtek.
Szívem dalolt. Ajkam csókszomjasan várt...
Óh, messze multba tűnt régi, szép napok!
Esett a hó... Az utcalámpák égtek.
Sohasem jössz már... S én sohasem várlak.
Élünk... Mégis holtak vagyunk egymásnak.
Esett a hó... Az utcalámpák égtek.
Szívem dalolt. Ajkam csókszomjasan várt...

2. ARATÁS.

A csók virult akkor... Nyár volt. Aratás.
Dús mezőkön pipacs kacagott meg mák.
Véremben tüzelt szilaj életmámor.
A csók virult akkor... Nyár volt. Aratás.
A karod erős volt. Ajkad vad, tüzes.
A mennyekből loptunk lobogó tüzet.
A csók virult akkor... Nyár volt. Aratás.
Dús mezőkön pipacs kacagott meg mák.

3. NYÁRARANY.

Kukoricás szekeren ültem.
Kacagott rám nap nyáraranya.
Paraszt leszek, — gondoltam, — az én!
Kukoricás szekeren ültem.
Piros kendő libbent vállamon,
S most tülekszem: érdemkarzaton.
Kukoricás szekeren ültem.
Kacagott rám nap nyáraranya.

4. TANYAI HÁZ.

Leánder nyílott tornáca előtt,
Sok galambdúc állott nagy udvarán.
A gémeskút naphosszat nyikorgott.
Leánder nyílott tornáca előtt.
Hűs szobáihoz könnyes emlék köt.
... Kín-sánc mélyül a mult fátyla mögött.
Leánder nyílott tornáca előtt,
Sok galambdúc állott nagy udvarán.

5. KUKORICATÖRÉS NÁLAD.

Fülembe cseng még a pajzán dal,
Lebbennek tarka kendők, szoknyák.
Látom a kukorica-boglyát...
Fülembe cseng még a pajzán dal,
De arcod fakult, színeveszett,
— S halott csók, mi hozzád kergetett.
Fülembe cseng még a pajzán dal,
Lebbennek tarka kendők, szoknyák.

6. ALSZIK A TANYA.

Nyár. Holdas éjfé. Huh, kuvik rebbent...
Rossz sejtés gyötör. Sírból kelt árnyak.
Lám, falon kereszt... Ablakfa veti.
Nyár. Holdas éjfé. Huh, kuvik rebbent.
Alszik a tanya. Baljós csillagok...
Szeretni jöttem, szerelem hozott.
Nyár. Holdas éjfé. Huh, kuvik rebbent...
Rossz sejtés gyötör. Sírból kelt árnyak.

7. TANYAI MENYEGZŐ.

Őszi szél hegedült nászdalt.
A szőlő mustja már kiforrt.
Tücskök vígan ciripeltek.
Őszi szél hegedült nászdalt.
A tanyai ház csöndes volt...
... Bánat ült menyegzőt velünk.
Őszi szél hegedült nászdalt.
A szőlő mustja már kiforrt.

8. HÚSKEZÚ ÉJ.

Húskezű, holdas nyári éj volt.
Tanya-népe álomba merült.
Meghitten ültünk a fapadon.
Húskezű, holdas nyári éj volt.
Mért árultad el titkod nekem?!
A való megölte szerelmem...
Húskezű, holdas nyári éj volt.
Tanya-népe álomba merült.

9. BÚS SZERELMÜNK.

Rőt avarban a haraszt zizzent.
S mi haladtunk gondrótt léptekkel
Bús szerelmünk fáradt alkonyán.
Rőt avarban a haraszt zizzent.
Varjak szálltak, ökörnýál úszott,
Nagy regényünk halkan véget ért!...
Rőt avarban a haraszt zizzent.
S mi haladtunk gondrótt léptekkel.

10. DARUFALKÁK SZÁLLTAK...

Nagy alföldi rónán aratódal csendült.
Darufalkák szálltak, tücsökraj hegedült.
S harmatos hajnalon pitypalatty ébresztett...
Nagy alföldi rónán aratódal csendült.
Azt mondtad: halálig én leszek a párod...
Szerelmünk csóktüze rég hamuvá mállott.
Nagy alföldi rónán aratódal csendült.
Darufalkák szálltak, tücsökraj hegedült.

11. KETTŐS SZIVÁRVÁNY.

Szabad mezők szántását jártuk.
Kettős szivárványt vert az alkony,
Röten világlott a kis falu...
Szabad mezők szántását jártuk.
Te azt mondtad: maradjak veled...
S én tudtam: örökre elmegyek...
Szabad mezők szántását jártuk.
Kettős szivárványt vert az alkony.

12. ZSALUK MÖGÖTT.

Rózsafa nyílott pázsitos kertben.
A nagy szürkeház némán hallgatott.
Zsalui mögött vártam rád titkon.
Rózsafa nyílott pázsitos kertben.
Úgy hittem akkor: meghalnék érted!
Hova tűnt lázam? Nincs, csak emléked.
Rózsafa nyílott pázsitos kertben.
A nagy szürkeház némán hallgatott.

13. KERTI ÚTON.

A kerti úton megcsókoltál.
Köröttünk víg lepkeraj játszott...
S verbénák dús illata szállott.
A kerti úton megcsókoltál.
Déli harangszó bűgva bongott...
Lombsátrak közt égtek fényfoltok.
A kerti úton megcsókoltál.
Köröttünk víg lepkeraj játszott.

14. A NAGY SZÜRKEHÁZBAN.

De sok könnyet sírtam a nagy szürkeházban,
De sok bánat ült meg csókos, forró lázban.
Amíg határoztam: szakítnunk kell, vége!
De sok könnyet sírtam a nagy szürkeházban.
Most téged gyötör vágy, esenged lágy szavam,
S nem akarod hinni, hogy neked meghaltam...
De sok könnyet sírtam a nagy szürkeházban.
De sok bánat ült meg csókos, forró lázban.

15. AZ ÁTOK.

Azt tartják: az átok, ha erős, megfogán.
Valakire egyszer én is átkot mondtam.
Telt-múlt lomha idő. Hírmadarak szálltak...
Azt tartják: az átok, ha erős, megfogán.
Valaki zokogott, ahol én zokogtam.
Könyörgött hiába, ahogy én is egyszer...
Azt tartják: az átok, ha erős, megfogán.
Valakire egyszer én is átkot mondtam.

16. SZAKÍTÁS.

A kocsi megállott kapud előtt.
Utolsó csók... Búcsú: Isten veled...
Kezed könyörgőn összekulcsoltad.
A kocsi megállott kapud előtt.
Arcom lángolt... Könnytelen jöttem el.
És soha többé vissza nem térek.
A kocsi megállott kapud előtt.
Utolsó csók... Búcsú: Isten veled...

17. LÁSD!

Azt mondtam neked: sohatöbbé!
Te vakon hitted: játék szavam.
Évek során át visszavártál.
Azt mondtam neked: sohatöbbé!
Lásd, azóta némán hallgatok.
Lásd, tudnak akarni asszonyok.
Azt mondtam neked: sohatöbbé!
Te vakon hitted: játék szavam.

18. VÁLASZ.

Ne írj. Ne izengess. Ne várj soha vissza.
Elporladt szerelmem nem lángol fel újra.
Ne idézd a multat. Bús kísértetjárás...
Ne írj. Ne izengess. Ne várj soha vissza.
Hej...! valaha én is sokat könyörögtem...
Nagy Golgotha-útját érted vezekeltem.
Ne írj. Ne izengess. Ne várj soha vissza.
Elporladt szerelmem nem lángol fel újra.

19. JÉGVIRÁG A TÉLBEN.

Voltam paraszt, mert úgy tetszett nekem.
Gémeskút vizét vederrel mertem.
Kukoricát kalákába törtem.
Voltam paraszt, mert úgy tetszett nekem.
És?... Nincs tovább. Elfeledtem régen.
Holtszerelem: jégvirág a télben.
Voltam paraszt, mert úgy tetszett nekem.
Gémeskút vizét vederrel mertem.

20. KÉT VÁNDOR.

Voltunk boldogok, vidám kacagók,
Szívünkben csókok tüze lüktetett,
S élni vágytunk ezer új életet.
Voltunk boldogok, vidám kacagók.
Ma két vándor vagyunk bánat földjén,
Iszákunk könnyel, kinnal megrakott...
Voltunk boldogok, vidám kacagók,
Szívünkben csókok tüze lüktetett...

21. AZ ÓDON HÁZ.

Béna csend ült a bús, ódon házra.
Tört ablakán a hold bekandikált.
S lombok közt libbent denevér szárnya.
Béna csend ült a bús, ódon házra.
Virrasztottam... Gyászt sirt a sok átok,
Mit csókos ajkak lázdühe szórt rád...
Béna csend ült a bús, ódon házra.
Tört ablakán a hold bekandikált.

22. NYÁR VOLT.

Nyár volt. Rózsák hava. Szerettél.
Csókillatos éjek borultak.
Holdezüstje nászdalt hegedült.
Nyár volt. Rózsák hava. Szerettél.
Idők sírjában halott a mult
S emléke rég ködlésbe fakult.
Nyár volt. Rózsák hava. Szerettél.
Csókillatos éjek borultak.

23. CSÖND-TEMETŐJE.

Nincs tovább. Vége. Könny s vágy nem éget.
Mennyet s poklokat nem járok érted.
Csönd-temetője borul kettőnkre.
Nincs tovább. Vége. Könny s vágy nem éget.
Csak a mult sir fel halk, bús éveken,
S halálmadarak szárnya megrebben...
Nincs tovább. Vége. Könny s vágy nem éget.
Mennyet s poklokat nem járok érted.

24. ESTI SZÜRKÜLETBEN.

Megállottam egy kis utca sarkán.
Rövid útját kúsza tekintetem.
A kövek s a por beszéltek nekem.
Megállottam egy kis utca sarkán.
Télen, nyáron, óh, hogy róttuk ketten . . . !
— Bús verebek esti szürkületben.
Megállottam egy kis utca sarkán.
Rövid útját kúsza tekintetem.

IV.

1. A LISIÓI SZENT.

Szívem gyötrődött . . . Elveszett lelkem.
Könyörgék Hozzád, csodatevő Szent!
Gyógyító forrást Benned kerestem.
Szívem gyötrődött . . . Elveszett lelkem . . .
. . . Boldog megváltás Hajnala virradt:
Piros rózsza hullott fehér kézből . . .
— — — — —
Szívem gyötrődött . . . Elveszett lelkem . . .
Könyörgék Hozzád, csodatevő Szent!

2. KANÁRIM.

Kanári szállott ablakomba.
Pihegőn, remegve ott megült.
Kalitkába zártam. Énekelt.
Kanári szállott ablakomba.
Bús őszi napon halva leltem . . .
Azóta nincs dal életemben . . .
Kanári szállott ablakomba.
Pihegőn, remegve ott megült.

3. VÉN CSERFA DALA.

Oh, hány szerelmes pár pihent sátram alatt . . . !
Hányszor vetkőzött le zöldköntösű tavasz . . .
S állok, mint csavargó, porvert országúton.
Oh, hány szerelmes pár pihent sátram alatt . . .
S hányan porladnak már . . . Én újhódom, élek.
Fészkes lombjaimon zeng pacsirtaének.
Oh, hány szerelmes pár pihent sátram alatt . . . !
Hányszor vetkőzött le zöldköntösű tavasz . . .

4. ÁLOMKASTÉLY.

Tengerszem. Kék . . . Zöld . . . Ahogy Nap-úr akarja.
Partján az álmok varázskastélya hív, vár . . .
A teli hold ezüst zászlót lenget tornyán.
Tengerszem. Kék . . . Zöld . . . Ahogy Nap-úr akarja.
Ha ide térek, künn reked létgond, harc s bú.
Cézár vagyok, enyém hatalom, pompa, kincs.
Tengerszem. Kék . . . Zöld . . . Ahogy Nap-úr akarja.
Partján az álmok varázskastélya hív, vár.

5. A NÁZÁRETI.

A Sátán megkísértette Jézust.
Te világkincsét ígérted nekem.
S gye-henna várt rám . . . Ó, vezekeltem ! . . .
A Sátán megkísértette Jézust.
A Názáreti csodát tett velem :
Életre hívott, mikor elvesztem . . .
A Sátán megkísértette Jézust.
Te világkincsét ígérted nekem.

6. MEGVÁLTOTT VILÁG.

Elöttem éles török villannak,
Nyomomba sompolygó fenevad hág.
Mordul szomjéhe, megcsattan foga . . .
Elöttem éles török villannak.
Kérdem: poklokra vetődött lelkem?
Sátán vigyorg rám: „Megváltott világ!”
Elöttem éles török villannak,
Nyomomba sompolygó fenevad hág.

7. AURÓRA.

Aurórának hívták. Szőke volt.
Szeme kék, mint tóparti nefelejts.
Tavaszej mámorában súgta: . . . „Te . . .”
Aurórának hívták. Szőke volt.
Szerelem nyara perzselt, égetett.
Már nem él. A csók gyilkos tört vetett.
Aurórának hívták. Szőke volt.
Szeme kék, mint tóparti nefelejts.

8. ŐSIMA.

Mélykék, drágaköves mennybolt,
Csillagszótt, csodás Rejtelem . . .
Te vagy az Úr szent palástja!
Mélykék, drágaköves mennybolt.
Aranyló hajnal Királya:
Tűznap! Te vagy az Úr szeme.
Mélykék, drágaköves mennybolt,
Csillagszótt, csodás Rejtelem . . .

9. MÉLY KÚT.

Mély kút az emlékezet. Mély s tátong . . .
Gondolat vedre színültig merül.
Szomjazó lelkünk issza italát.
Mély kút az emlékezet. Mély s tátong . . .
Bár halott a Mult: ölén élve él.
S televényföld: kalászkincset érlel.
Mély kút az emlékezet. Mély s tátong . . .
Gondolat vedre színültig merül.

10. CHAOS.

Vagyunk. Ki, amilyen. Emberek.
Bűnök. Titkok. Jóság. Erények.
Chaos. Cél s irány? Versenyfutás! . . .
Vagyunk. Ki, amilyen. Emberek.
Mennyről álmodunk . . . Életünk pokol.
Ártatlan is vérnyomon lohol.
Vagyunk. Ki, amilyen. Emberek.
Bűnök. Titkok. Jóság. Erények.

11. BÓK.

Egyszer a Béga-hídján mentem.
Fütyörésző legény jött szembe.
Őszi reggel volt. Magányos táj.
Egyszer a Béga-hídján menten.
Bókolt a legény . . . Úgy senki más!
Megcsókolt! . . . S nótázva elszaladt.
Egyszer a Béga-hídján menten.
Fütyörésző legény jött szembe.

12. BÚ-SZEKERE.

Van egy kocsis meg egy gebe,
Úgy hívják, hogy: Élet meg Te.
S vágtat velünk bú-szekere.
Van egy kocsis meg egy gebe.
Büszkén fel ne vesd a fejed,
Rád suhintnak, ha megteszed . . .
Van egy kocsis meg egy gebe,
Úgy hívják, hogy: Élet meg Te.

13. SZÍVEK ÚTJA.

Nem akkor válik szét két szív közös útja,
Amikor eltérnek ki-ki külön útra,
— De mikor *először* nem értik meg egymást.
Nem akkor válik szét két szív közös útja,
Mikor daccal néznek egymásnak szemébe,
— De mikor *először* néznek MÁS szemébe.
Nem akkor válik szét két szív közös útja,
Amikor eltérnek ki-ki külön útra.

14. NAGY KALÓZOK.

Nagy kalózok vágtatnak előttem.
Ők a tengerek hirhedt urai,
Dereglyéjük arannyal megrakott.
Nagy kalózok vágtatnak előttem.
Az én kincsem csak halkszavú flóta
S deszkarótt sajkán vihar úz, kerget . . .
Nagy kalózok vágtatnak előttem.
Ők a tengerek hirhedt urai.

15. LOPVA JÖTT.

Lopva jött. Elorozta titkon
Arcom rózsáit, ifjúságom,
Álmom, hitem. S őt, kit szerettem.
Lopva jött. Elorozta titkon
Daliás erőm s kedvem. Mert ő
Ellenség s barát. Ő : az Idő.
Lopva jött. Elorozta titkon
Arcom rózsáit, ifjúságom.

16. LÉTHE-VÍZE.

Szemek kísértének . . . Meghalt szemek.
Valaha éltek. Lobogtak, égtek.
Mint diadalmas Teremtés — Tüzek.
Szemek kísértének . . . Meghalt szemek.
Fényük rám villan. Szólnak, kérdeznek . . .
Kutatom titkát Léthe-vízének.
Szemek kísértének . . . Meghalt szemek,
Valaha éltek. Lobogtak, égtek.

17. ZSIBVÁSÁR.

Én vagyok minden és semmi.
Piktor : ködnek festene meg.
Író : sok-sok pontot tenne.
Én vagyok minden és semmi.
Szobrász : pár vonalba vésne.
Tudós és bölcs : rám se nézne.
Én vagyok minden és semmi.
Piktor : ködnek festene meg.

18. DALVITÉZ.

Bús dalvitéz vagyok. Páncélom rozsdavert.
Íjam, tegzem törött. Sántít a paripám.
S kevély hajrák helyett kuckóban szorongok.
Bús dalvitéz vagyok. Páncélom rozsdavert.
Üres kupát markol fáradt, ernyedő kezem.
S hús-vér ellen helyett? árnyakkal verekszem.
Bús dalvitéz vagyok. Páncélom rozsdavert.
Íjam, tegzem törött. Sántít a paripám.

19. HALK TRAGÉDIA.

Valamit egyszer elvesztettem.
Mi volt a neve? Ma sem tudom.
Kacagott, táncolt, bizott, remélt.
Valamit egyszer elvesztettem.
Azóta mindig sír a lelkem.
Talán MINDEN volt... Talán SEMMI...
Valamit egyszer elvesztettem.
Mi volt a neve? Ma sem tudom.

20. KÉRÉSZ-LÉT.

Csak a ma van. Ez az óra.
A holnap: rejtelmek megett.
S multunk ravatalt tereget.
Csak a ma van. Ez az óra.
Ember törtetsz, rohansz vadul,
S kérész-léted Semmibe hull...
Csak a ma van. Ez az óra.
A holnap: rejtelmek megett.

21. FEHÉR REGÉNYEK.

Fehér regények, hol vágy s csók nem aratott,
Ti vagytok a: *talán*, — s rügyező *Holnapok*.
Őrzitek szerelem aranyló himporát.
Fehér regények, hol vágy s csók nem aratott.
Hol mindent ígér, mi csábítva elhagyott,
Hol nincs könny, mult, elperzselt, kiégett szívek.
Fehér regények, hol vágy s csók nem aratott,
Ti vagytok a: *talán*, — s rügyező *Holnapok*.

22. RÓZSAGONDOLA.

Ezüst hegyek közt, aranyló tavon
Álmaim úsznak rózsagondolán.
Holdfény csillámlik, pendül, zeng gitár.
Ezüst hegyek közt, aranyló tavon
Nincs létgond, idő, nincs közel s távol.
Varázslat ejt meg, ígésző fátyol.
Ezüst hegyek közt, aranyló tavon
Álmaim úsznak rózsagondolán.

23. NOMÁD VAGYOK.

Nomád vagyok. A sátrat szeretem.
Erdők dalát, füvek lágy illatát.
De sorsom átka láncos rabnak vert.
Nomád vagyok. A sátrat szeretem.
Megfojtanak bús emberketrecek,
Hazug szavak, zord, áruló szívek . . .
Nomád vagyok. A sátrat szeretem.
Erdők dalát, füvek lágy illatát.

24. MEMENTO . . .

Ifjak, vének, csúnyák, szépek,
Koldusok, dúsak, kevélyek,
Mind, mind mennek örök láncba' . . .
Ifjak, vének, csúnyák, szépek,
Mind, mind mennek a Halálba . . .
— A sort senki be nem zárja!
Ifjak, vének, csúnyák, szépek,
Koldusok, dúsak, kevélyek . . .

25. GONDANYÓ.

Gondanyó, megülsz! . . . Mint baglyok, romokat.
Hajtod a rokkát. Fonod a multakat.
Guzsalyodon a csepű egyre fogy . . . fogy . . .
Gondanyó, megülsz! . . . Mint baglyok, romokat.
Szemed zord. Baljós. Szálad meg-megszakad.
Gúnyosan suttoysz: „Koporsót ácsolnak . . .”
Gondanyó, megülsz! . . . Mint baglyok, romokat.
Hajtod a rokkát. Fonod a multakat.

26. EGYETLEN KÉRDÉS.

Nagy utak. Nagy fáradságok.
És egyetlen kérdés: miért? . . .
A kába cél sehol, sehol!
Nagy utak. Nagy fáradságok.
Mint vak koldus nyújtom kezem,
S alamizsna sem jút nekem . . .
Nagy utak. Nagy fáradságok.
És egyetlen kérdés: miért? . . .

27. ÖKÖLJOG.

Terített asztal az élet.
... Mindig mások lakmároznak.
Morzsákra is mások várnak.
Terített asztal az élet.
Jó ökölre jút jó falat.
Bolond, aki éhen marad.
Terített asztal az élet.
... Mindig mások lakmároznak.

28. VÉN HEGEDŰ.

Sutba veled vén hegedű,
Már nem tudod a nótámat.
Nyütt vonód csak figurázgat.
Sutba veled vén hegedű.
Fűzfasíp is szebben szólna,
Ha mestered *legény* volna ...
Sutba veled vén hegedű,
Már nem tudod a nótámat.

29. RÓZSÁK.

A rózsákat szerettem mindig.
A buja vörösnek illatát.
Az Élet, — gondoltam, — s bíbor vágy.
A rózsákat szerettem mindig.
Ha tövise sebzett, kacagtam :
Az Élet ! Az Élet ! — s szaggattam.
A rózsákat szerettem mindig.
A buja vörösnek illatát.

30. MÉRTFÖLDKÖVEK.

Mérföldkövek : lét-állomások.
Mindmegannyi füstölgő fáklya.
Virrasztók : emlék-éjszakákba'.
Mérföldkövek : lét-állomások.
Ködfátylak mögött: bús őrszemek.
Porladt örömök, holt szerelmek.
Mérföldkövek : lét-állomások.
Mindmegannyi füstölgő fáklya ...

31. CSÖND-VIRÁGOK.

Ha lecsukom szemem, Nagy-Távol csábít.
Opálmezőkön csönd-virágok nyílnak,
S titkok ösvényén csodák fátyla lebben ...
Ha lecsukom szemem, Nagy-Távol csábít.
Aranyszótt ég tárul, gyémánt-tó ring-reng,
S dús pálmaerdőben őseember vagyok.
Ha lecsukom szemem, Nagy-Távol csábít.
Opálmezőkön csönd-virágok nyílnak.

V.

1. PIOSRUHA VOLT RAJTAM.

Emlékezem, piosruha volt rajtam.
S új csókokra vágyott szomorú ajkam,
Mikor először találkoztam veled.
Emlékezem, piosruha volt rajtam.
Aztán sokszor jöttél . . . Enyém maradtál.
Ölelő karod aranykalászos nyár.
Emlékezem, piosruha volt rajtam.
S új csókokra vágyott szomorú ajkam.

2. AZ ÉN KIRÁLYFIM.

Álomrózsák hintaján ültem,
Vágy-paripák vágattak velem.
Elbűvölt királyfim kerestem.
Álomrózsák hintaján ültem.
Vándor jött . . . Hátán bú — s gondbatyu.
Kezében bot . . . S én ráismertem . . .
Álomrózsák hintaján ültem,
Vágy-paripák vágattak velem.

3. ARANYKALÁSZOK.

Dús aranykalászok értek,
Pipacsok ezre virított.
Szívedre vontál kedvesem . . .
Dús aranykalászok értek.
Ajkamon első csók égett.
— Követték tékozló évek . . .
Dús aranykalászok értek.
Pipacsok ezre virított.

4. AKIT ÉN SZERETEK.

Akit én szeretek, aki az én párom,
Annál különb legény nincs széles világon.
Ha bénán koldulna, akkor is úr lenne,
Akit én szeretek, aki az én párom.
Lelkem teregetem, hogy léptét ne vétse,
Tüskevert utakon szívem jár előtte.
Akit én szeretek, aki az én párom,
Annál különb legény nincs széles világon.

5. TE.

Napsugárból szőttem hajad rőt-aranyát.
Rubintokból raktam ajkad piroslását.
Csillagoktól loptam szemed ragyogását.
Napsugárból szőttem hajad rőt-aranyát.
Te voltál s vagy : legszebb. A vers, a zengő dal.
Csókálmodás. Örvény. Láng-rózsás tűzital.
Napsugárból szőttem hajad rőt-aranyát.
Rubintokból raktam ajkad piroslását.

6. CSÓKOLJ!

Csókolj! Míg tart az élet-tüze.
Míg piroslik vágy mámor-nyara . . .
S a csontkaszásnak fittyet hányunk!
Csókolj! Míg tart az élet-tüze.
Ím, bársony-nyoszolya két karom.
Álmok várnak bíbor-hajnalon . . .
Csókolj! Míg tart az élet-tüze.
Míg piroslik vágy mámor-nyara.

7. RUBINT A VIRÁGA.

Az én szerelmemnek rubint a virága.
Örök naptól pattant örök nap honába.
Csillagokból rakott ékes nyoszolyája.
Az én szerelmemnek rubint a virága.
A szívedért adom. A lelkedért adom.
Te vagy sorsom, utam. Vágyam, könnyem, dalom.
Az én szerelmemnek rubint a virága.
Örök naptól pattant örök nap honába'.

8. SZÍVEM PARÁZSA.

Míg lángralobban szívem parázsa,
Addig csókoljon gyönyörrel a szád . . .
Virágfürtös nyár addig kacag ránk!
Míg lángralobban szívem parázsa.
Egyszer majd halott-fehéren fekszem
S papi sírámok zengnek felettem . . .
Míg lángralobban szívem parázsa,
Addig csókoljon gyönyörrel a szád . . .

9. ARANYRÓZSA.

Minden csókom, amit elcsókoltam,
Minden dalom, amit eldaloltam:
Ajkam tüzével ajkadra loptam.
Minden csókom, amit elcsókoltam:
Aranyrózsa szirmát bontja neked
S halálon túl is súgja: szeretlek . . .
Minden csókom, amit elcsókoltam,
Minden dalom, amit eldaloltam.

10. JER . . . !

Hallod . . . ? A szívem szólít: jer!
Hallod . . . ? Az ajkam eped: jer!
Hallod . . . ? A vágyam kerget: jer!
Hallod . . . ? A szívem szólít: jer!
És világok világán át
Zengjen lelkünk csók-hozsánnát!
Hallod . . . ? A szívem szólít: jer!
Hallod . . . ? Az ajkam eped: jer!

11. SZÜRKE SZEMPÁR.

Szürke szempár, árnyas pillák . . .
Nekem a mennybolt csillaga.
Lesem sugarát, mosolyát.
Szürke szempár, árnyas pillák . . .
Nekem új világ, új élet.
Míg enyém: csak addig élek.
Szürke szempár, árnyas pillák . . .
Nekem a mennybolt csillaga.

12. VÉSŐM FESZÜL, FARAG . . .

Mintázlak. Vésőm feszül, farag . . .
Az örök vágy s tűnő perc te vagy.
Rabló. Vitéz. Csókos trubadúr.
Mintázlak. Vésőm feszül, farag.
A dal, a könny s kárhozat te vagy . . .
Nélküled élni mégsem tudok !
Mintázlak. Vésőm feszül, farag . . .
Az örök vágy s tűnő perc te vagy.

13. KEGYETLEN VOLT S BÁJOS.

Rőt-arany pillák árnyalták szemét.
Orra nyergén vad dac, konok gög ült.
Állán a jóság lágy gödre mélyült.
Rőt-arany pillák árnyalták szemét.
Kegyetlen volt s bájos. Gonosz s bohó.
Tudott ölni. Volt megértő, jó.
Rőt-arany pillák árnyalták szemét.
Orra nyergén vad dac, konok gög ült.

14. SORS-TALÁLKÁNK.

Nagy, hófehér álomrózsák
Ringatnak gyönyör tűztaván,
Míg csókos ajkad rámtapad.
Nagy, hófehér álomrózsák :
Ezer éltünk nyüzgő multja, —
S eljövendő sors-találkánk.
Nagy, hófehér álomrózsák
Ringatnak gyönyör tűztaván.

15. MOHOS SZÁZADOKBÓL.

Mély boltívek, aranyhaju nő,
Két játszó gyermek, kandi napfény,
Munkás-zubbonyban deli férfi . . .
Mély boltívek, aranyhaju nő . . .
Mohos századokból: mult-titok.
Kettőnk élete volt. Szerelmünk . . .
Mély boltívek, aranyhajú nő.
Két játszó gyermek, kandi napfény . . .

16. HIDD: SZÍVÜNK EGY.

Ne féljük a halált. Hidd: szívünk egy.
Ezer életben újra eljövünk.
Menny- és poklokra egymásra lelünk.
Ne féljük a halált. Hidd: szívünk egy.
Lásd, lelkünkben mult titka világlik
S jövődök sorsa sejtően dereng . . .
Ne féljük a halált. Hidd: szívünk egy.
Ezer életben újra eljövünk.

17. SZÍVEDBEN LAKOM.

Ha azt mondják neked, meghaltam
S ravatalon fekszem gyertyák közt:
Ne higgy a dübörgő hantnak sem!
Ha azt mondják neked, meghaltam . . .
Mert élek én, szívedben lakom
Könnyes éjen, rózsás hajnalon:
Ha azt mondják neked, meghaltam
S ravatalon fekszem gyertyák közt.

18. ARANYPALÁST.

Az én szerelmem aranypalást,
Válladra borul dús pompája,
S fejed koronával övezi.
Az én szerelmem aranypalást.
Igézete csodákat fakaszt:
Hervadt őszben ujjongó tavaszt . . .
Az én szerelmem aranypalást,
Válladra borul dús pompája.

19. ALOMLÁTÁS.

Két karod: dús nyár kalásza.
Csengő szavad: hajnalkelte.
Szíved vére: szívem vére.
Két karod: dús nyár kalásza.
Édes ajkad: rubint-mámor.
Csillagszemed: máglyák tüze.
Két karod: dús nyár kalásza.
Csengő szavad: hajnalkelte.

20. CSÖND-PERCEK.

Emlékezem . . . Boldog esték voltak.
Künn havas szél söpörte az utcát.
Benn pattogott duruzsló fahasáb.
Emlékezem . . . Boldog esték voltak.
Mély csönd-percek csókunkra zuhantak
S halk mámor-dalt dúdolt a rőt parázs...
Emlékezem . . . Boldog esték voltak.
Künn havas szél söpörte az utcát.

21. KÉT EMBER SZERETNÉK LENNI.

Két ember szeretnék lenni.
Egyik csak téged öleljen.
Koszoruzzon minden napot.
Két ember szeretnék lenni.
Másik járja Életvásárt.
Adjon-vegyen tarka lomot.
Két ember szeretnék lenni.
Egyik csak téged öleljen.

22. KÉK-TAVAK.

Kék-tavak ringnak lelkemben
Buja őserdők dalolnak,
S rubint-szeme van a holdnak.
Kék-tavak ringnak lelkemben,
Pipacsos rétek nevetnek . . .
Lásd, ifjú vagyok, szeretlek.
Kék-tavak ringnak lelkemben,
Buja őserdők dalolnak.

23. A SZÁD.

Hogy mi a szád? A szád? Regény, vers, dal, titok.
Könny, öröm, bú, csók, vágy... Enyém, enyém a szád!
Égő rubint. Hazug. Rám nevet. Áruló...
Hogy mi a szád? A szád? Regény, vers, dal, titok.
Ha ajkam rátapad, örök Idő megáll.
Nincs óra, pillanat. Nincs Lét. Minden Te vagy.
Hogy mi a szád? A szád? Regény, vers, dal, titok.
Könny, öröm, bú, csók, vágy... Enyém, enyém a szád!

24. ARANYLÓ KÖD.

Aranyló, bíbor ködben látlak.
A szépség pogány istene vagy.
Csábos hűrik neked dalolnak.
Aranyló, bíbor ködben látlak.
Mosolyod: tör. Szerelmed: halál.
S vágyad mindig új nászra talál.
Aranyló, bíbor ködben látlak.
A szépség pogány istene vagy.

VI.

1. KÁRTYAVÁR.

Nagy szerelmet építettünk éig
S a csillagokat raktuk rá ékül.
Óh, mennyi kín s gyönyör harmatozta !
Nagy szerelmet építettünk éig.
. . . Néhány szó lehetőől összeomlott,
Mint gyermekrakta játék kártyavár.
Nagy szerelmet építettünk éig,
S a csillagokat raktuk rá ékül.

2. VOLT EGYSZER . . .

Volt egyszer, hol nem volt . . . Királyfimnak hittem.
Csodaváró csodák gondoláján vittem
S kikötöttem vele Boldogság szigetén.
Volt egyszer, hol nem volt . . . Királyfimnak hittem.
Rámosolygott hívón más asszonynak ajka —
S ő az *életemet* érte odaadta . . .
Volt egyszer, hol nem volt . . . Királyfimnak hittem.
Csodaváró csodák gondoláján vittem.

3. EGYEDŰL VAGYOK.

Multra gondolok ... Selymes hajadra ...
Mikor csókoltam bársonyrózsa szád ...
S aranypalástot vágyam takart rád.
Multra gondolok ... Selymes hajadra ...
Mikor szemedben mámor csillogott.
Hull, pereg könnyem ... Egyedül vagyok.
Multra gondolok ... Selymes hajadra ...
Mikor csókoltam bársonyrózsa szád.

4. SZERELMED TAVASZ VOLT.

Szerelmed tavasz volt. Nótás nyár az ajkad.
Vér-rubint virágát egyszer nekem adtad.
Az örök hűséget is nekem hazudtad.
Szerelmed tavasz volt. Nótás nyár az ajkad.
Amikor megcsaltál, őszi lombok hulltak
S szívemre tél-halál árnyai borultak ...
Szerelmed tavasz volt. Nótás nyár az ajkad.
Vér-rubint virágát egyszer nekem adtad.

5. MULATÓS A KEDVEM.

Mulatós a kedvem, keserű a lelkem.
Csak azért kacagok, hogy könnyem temessem.
Hogy a boldogságra ne is emlékezzem.
Mulatós a kedvem, keserű a lelkem.
Nagy, halálos bűnöm egyetlen volt nekem :
Téged imádtalak ... S te megölted hitem.
Mulatós a kedvem, keserű a lelkem.
Csak azért kacagok, hogy könnyem temessem.

6. TŰZIJÁTÉK.

Aranyló por volt. Nagy tűzijáték.
Sokáig égett sötétlő egen.
S én balgán hittem: örök szerelem.
Aranyló por volt. Nagy tűzijáték.
Mikor elszállt: szinte belehaltam.
Mikor elszállt: koldusa maradtam.
Aranyló por volt. Nagy tűzijáték.
Sokáig égett sötétlő egen.

7. TRAGÉDIA.

Elpattant. Összetört. Sárba zuhant.
Hogy mi? Szerelmed. Ő a nagy halott . . .
Lelkem könny, gyász s örök vígasztalan.
Elpattant. Összetört. Sárba zuhant.
Sírjából tíz körmömmel kiásom . . .
Halálon túl is csókodra vágyom.
Elpattant. Összetört. Sárba zuhant.
Hogy mi? Szerelmed. Ő a nagy halott . . .

8. A MULT DALA.

. . . Hallom messziről, egyre hallom
Édes hangod lágy muzsikáját . . .
A mult dalát. Mindent, ami fáj.
. . . Hallom messziről, egyre hallom.
S esengve hallani akarom,
Míg sírmécs gyúl élet-avaron.
. . . Hallom messziről, egyre hallom
Édes hangod lágy muzsikáját . . .

9. GYÁSZ-ZSOLOZSMA.

Nem öllelek, nem csókollak vággyal,
Eltört a lant, nem zeng rajta több dal.
Szerelmünk csak gyász-zsologsmát jajong.
Nem öllelek, nem csókollak vággyal.
Ha mégegyszer gyönyöróra várna,
— Szívem érte Golgothát bejárna . . .
Nem öllelek, nem csókollak vággyal,
Eltört a lant, nem zeng rajta több dal.

10. MÉGIS MÁS, MAS . . .

A régi vagy . . . s mégis más, más . . .
Ezer új, ezer idegen.
Csupa rejtély s megalkuvás.
A régi vagy . . . s mégis más, más . . .
Szeretlek féltőn, remegve.
Bízva, — mégis elveszítve.
A régi vagy . . . s mégis más, más . . .
Ezer új, ezer idegen.

11. TUDOM, KI VAGY.

Kacagva jársz szívek pázsítján.
Csók-melódiát dúdol a szád.
Pengeted gyöngyrakta vágy-hárfád.
Kacagva jársz szívek pázsítján.
Nem siratlak, nem szeretlek én.
Már tudom, ki vagy, nyalka legény.
Kacagva jársz szívek pázsítján.
Csók-melódiát dúdol a szád.

12. MEGHALT A MESE.

Ajkadon vágy-virágok nyíltak,
Szemedben gyönyör ígérete.
Csók voltál. Élet s elmúlás.
Ajkadon vágy-virágok nyíltak.
Szírmuk pergése lelkem tépte szét.
Meghalt a mese. Meghalt a szép.
Ajkadon vágy-virágok nyíltak,
Szemedben gyönyör ígérete.

13. SZÍVED.

Hajadról, szemedről sokszor énekeltem.
Csak éppen a szíved rímbe sosem szedtem.
Az buvócskát játszott, sehol rá nem leltem.
Hajadról, szemedről sokszor énekeltem.
De mi annyi könnyet, bút reám korbácsolt,
— Az elrejtett, hazug, hűtelen szíved volt . . .
Hajadról, szemedről sokszor énekeltem.
Csak éppen a szíved rímbe sosem szedtem.

14. KŐ MARADT.

Márványból faragtam egy szobrot magamnak.
Ráparancsoltam : élj ! szeretni akarlak !
Ölelt, csókolt. Vágya tűz-rózsákban égett.
Márványból faragtam egy szobrot magamnak.
Késő bánat útján rájöttem : kő maradt.
Hús-vérbe lelket csak : a Teremtő adhat.
Márványból faragtam egy szobrot magamnak.
Ráparancsoltam : élj ! szeretni akarlak !

15. LIDÉRCFÉNY.

Üttalan utak tüskevert röge
Sebezte lábam, tépte köntösöm.
Sajtolta testem verejték gyöngye,
Üttalan utak tüskevert röge.
Lidércfény voltál... S én követtelek.
Kárhozat poklát tapostam érted.
Üttalan utak tüskevert röge
Sebezte lábam, tépte köntösöm.

16. MAGAM MARADTAM.

Minden aranyló tűzben ragyogott,
Míg forró szerelmed sugárzott rám,
S vágtattam Élet gyors paripáján.
Minden aranyló tűzben ragyogott.
Magam maradtam. Puszta, zord a táj.
Multunk öröme ezer kínnal fáj...
Minden aranyló tűzben ragyogott,
Míg forró szerelmed sugárzott rám.

17. TE VOLTÁL...

Te voltál a szépség, szerelem,
Drágakövekkel ékes bálvány.
A napsugár s csillagok tüze.
Te voltál a szépség, szerelem.
S összetörtél, mint játékbábu,
Valaki, jaj! leverte hirtelen...
Te voltál a szépség, szerelem,
Drágakövekkel ékes bálvány.

18. HALK SZERENÁDOK.

Halk szerenádok tépett foszlánya
Felzokog, kísért, szívembe markol . . .
Halott szép multról csók-titkot dalol.
Halk szerenádok tépett foszlánya.
Jajom panaszát hallod-e néha?
Vádol-e a mult sápadt árnyéka?
Halk szerenádok tépett foszlánya
Felzokog, kísért, szívembe markol . . .

19. AMIKOR SZERETTÉL . . .

Amikor szerettél, a nap nekem fénylett.
Minden csillagszeme kacagott az éjnek.
Aranykelyhű rózsák hullottak nászunkra.
Amikor szerettél, a nap nekem fénylett.
Mióta másé vagy, síri sötétség lett.
Bús halotti mécsek a szívemben égnek.
Amikor szerettél, a nap nekem fénylett.
Minden csillagszeme kacagott az éjnek.

20. SZERELMŰNK.

Nem adtál te nekem aranyat, gyémántot,
Mégis rám ragyogtad a kincses világot.
S szép szemedben láttam csillag-milliárdot.
Nem adtál te nekem aranyat, gyémántot,
Mégis koldus lettem, mikor másra néztél,
És meghaltam akkor, mikor mást öleltél.
Nem adtál te nekem aranyat, gyémántot,
Mégis rám ragyogtad a kincses világot.

21. MONDD . . . !

Mondd, csak annyit értem, mint a többi ?
Nem voltam különb ? Húséges ? Igaz ?
Ím, átléptél rajtam s haladsz tovább.
Mondd, csak annyit értem, mint a többi ?
Lelkemből sarjadt dús fának nőttél . . .
. . . S hideg gögöddel mégis megöltél.
Mondd, csak annyit értem, mint a többi ?
Nem voltam különb ? Húséges ? Igaz ?

22. EMLÉKEZEL . . . ?

Emlékezel . . . ? Sírtam. Könyörögtem.
Hiába volt minden rimánkodás.
Vad, dölyfös daccal zártad el szíved.
Emlékezel . . . ? Sírtam. Könyörögtem.
S később... mikor téged sebeztek meg,
Kezem szótlánul megfogta kezéd.
Emlékezel . . . ? Sírtam. Könyörögtem.
Hiába volt minden rimánkodás.

23. RÉGI ARCKÉP.

Ajkad bíbor gránátalma volt.
A szemed kék, mélytűzű zafír.
Hangod áldott, simogató kéz.
Ajkad bíbor gránátalma volt.
Szerelmünk aranyujjú hajnal . . .
Napja régesrégén mélybe tűnt.
Ajkad bíbor gránátalma volt.
A szemed kék, mélytűzű zafír.

24. BÁBUM.

Bábum voltál. Hajad arany s zöld volt szemed.
Érett cseresznye-ajkad mindig nevetett.
Összetörtél. Azóta nem játszom soha.
Bábum voltál. Hajad arany s zöld volt szemed.
Járom az utakat. Ezernyi kirakat . . .
De új játék sehol én rám már nem kacag.
Bábum voltál. Hajad arany s zöld volt szemed.
Érett cseresznye-ajkad mindig nevetett.

25. TÚZMADÁR.

A szádtól tanultam csókos csókot adni.
A szád tanított meg csókért élni-halni,
Szád volt az üdvösség s a kárhozat kelyhe.
A szádtól tanultam csókos-csókot adni.
Szádon dalolt a dal: élet tűzmadara.
Szád volt a hitszegő, az ezerszer csalfa.
A szádtól tanultam csókos-csókot adni,
A szád tanított meg csókért élni-halni.

26. AKKOR . . . ÉS AZUTÁN . . .

Halovány arcomat pirosra csókoltad,
Szomorú szememet tüzesre gyújtottad.
Ölelő karodban mindent elfeledtem.
Halovány arcomat pirosra csókoltad.
Aztán könnyem mosta édes ajkad nyomát,
S gyászban virrasztottam sok gyászos éjszakát. . .
Halovány arcomat pirosra csókoltad,
Szomorú szememet tüzesre gyújtottad.

27. HIÁBA !

A szemed akarom feledni, a szád . . .
Hogy ne gondoljak mindig, mindig terád.
S ölelésed : a nap-csókos tűz-nyarat
A szemed akarom feledni, a szád . . .
De sugárban, éjben, álomban, ébren
Gyötör égő, örök emlékezősem.
A szemed akarom feledni, a szád . . .
Hogy ne gondoljak mindig, mindig terád.

28. LÁTOMÁS.

Ravatalon fekszel. Rebbennek a gyertyák.
Én szívem halottja ! Ajakad : hallgatás.
Nem tárul két karod forró ölelésre.
Ravatalon fekszel. Rebbennek a gyertyák.
Koszorúk borítanak. Aranyos szemfedél . . .
Könnyeimből nőttek. Valaha szerettél . . .
Ravatalon fekszel. Rebbennek a gyertyák.
Én szívem halottja ! Ajakad : hallgatás.

29. . . . S MONDANÁM . . .

Előlről újra szerelmedet !
Ezerszeres kint, könnyet érte !
. . . S mondanám : fizetek, megértel !
Előlről újra szerelmedet !
Szemed tüzeit, ajkad mosolyát !
Csókok, vágyak tomboló torát !
Előlről újra szerelmedet !
Ezerszeres kint, könnyet érte !

30. ELFELEDNI?!...

Elfeledni?!... Soha, soha!
Jobb némán hallgatni róla.
Tetetni: nem emlékezünk.
Elfeledni?!... Soha, soha!
Pallos a szó. Sújt és megöl.
Les ránk bölcs Hallgatás megül.
Elfeledni?... Soha, soha!
Jobb némán hallgatni róla.

31. LÉLEK-BÖRTÖN.

Vannak bűvkörök, mik bezárják lelkünk
S kínzó, vad iramban rohannak velünk.
Nincs ki-út, nincs soha felszabadulás.
Vannak bűvkörök, mik bezárják lelkünk.
Vérembe ivódott rút árulásod...
S görnyedtté rokaszt... Bár kacagva járok!
Vannak bűvkörök, mik bezárják lelkünk
S kínzó, vad iramban rohannak velünk.

32. PARDON!

Régen, ha összesímult két kezünk,
Szilaj gyönyörrel pezsdült meg vérünk,
S csókunk mennyek üdvösségét adta.
Régen, ha összesímult két kezünk.
Ma, ha ujjunk véletlen összeér:
Pardon! — mondjuk és tova sietünk.
Régen, ha összesímult két kezünk,
Szilaj gyönyörrel pezsdült meg a vérünk.

33. KÖDBEN.

Hó esett. Sok, sok. Fehér, fagyos hó.
Szomorú utunk csókfosztott, dermedt.
Szerelem napja nem tűz ránk többé.
Hó esett. Sok, sok. Fehér, fagyos hó.
Idegenek lettünk sűrű ködben,
Szívünk egymástól visszadöbben.
Hó esett. Sok, sok. Fehér, fagyos hó.
Szomorú utunk csókfosztott, dermedt.

VII.

1. A NYALKA PRÍMÁS.

Szívemben vágyak hegedülnek.
Mámor húzza, a nyalka primás.
Zeng húrján ezer új áldomás.
Szívemben vágyak hegedülnek.
Búmadarak halkán elülnek . . .
S csók-nektárt kínálsz, gondnyűtt világ!
Szívemben vágyak hegedülnek.
Mámor húzza, a nyalka primás.

2. SZERELEM.

Piros tüzek, élet-kacagások,
Dús, buja nyárvirágok: szerelem . . .
Ti vagytok az én kósza életem.
Piros tüzek, élet-kacagások.
Ha durva sorstagló rámvág vadul:
Pergő könnyem ti aranyozzatok . . .
Piros tüzek, élet-kacagások,
Dús, buja nyárvirágok: szerelem . . .

3. JÖSSZ-E ?

Új bíbortüzek arany-hajnalán
Várok rád Édes, ezredek óta . . .
S hány éltem húnyt ki gyászban azóta !
Új bíbortüzek arany-hajnalán
Mindig más jött el . . . Te késel egyre . . .
Sorsok sorsútján valaha jössz-e ? !
Új bíbortüzek arany-hajnalán
Várok rád Édes, ezredek óta . . .

4. NEM JÖN EL SOHA.

Valaki mélyen szemembe nézett.
Kereste *azt*, kit én sem találok,
Őt, ki senkinek sem jön el soha.
Valaki mélyen szemembe nézett,
Kereste a hűségest, megértőt,
Az egyetlen: az örök Szeretőt . . .
Valaki mélyen szemembe nézett.
Kereste *azt*, kit én sem találok.

5. HAJNALPIRKADÁS.

Hajnalpirkadás volt bimbódzó szerelmünk,
Lopva, titkon surrant egymáshoz a kezünk.
De nem kelt fel Csóknap. Nem lett Mámordelünk.
Hajnalpirkadás volt bimbódzó szerelmünk.
Vihar kerekedett, letarolta szirmát :
Szívem a szívedhez elvétette útját . . .
Hajnalpirkadás volt bimbódzó szerelmünk,
Lopva, titkon surrant egymáshoz a kezünk.

6. ARANYHINTA.

Vágyak bűbajos aranyhintáján
Ring-reng feléd szívem csókos tüze.
Gyönyör vagy. Újhodás. Legszebb álom.
Vágyak bűbajos aranyhintáján
Sorsvihar engem kényére dobál.
Ragadj öledbe ! Ejts foglyul, édes !
Vágyak bűbajos aranyhintáján
Ring-reng feléd szívem csókos tüze.

7. ÁLDOMÁS.

Két aranybillikom csordultig telve.
Kelyhében pezseg szívünk rubintbora.
Kocintsunk pajtás, szép, boldog napokra.
Két aranybillikom csordultig telve.
Kocintsunk pajtás, a hű szerelemre !
Gond és bú rongyából ünnep lesz, pompa.
Két aranybillikom csordultig telve.
Kelyhében pezseg szívünk rubintbora.

8. KACAGOTT RÁM A NAP.

Fel a lobogókat ! Zengjen kürt, dal, gitár.
Virágtenger nyíljék az országút porán.
Gyönyörűt álmodtam : húszesztendős voltam . . .
Fel a lobogókat ! Zengjen kürt, dal, gitár.
Húszesztendős voltam . . . Egy szempárnak hittem . . .
S kacagott rám a nap, mikor fölébredtem.
Fel a lobogókat ! Zengjen kürt, dal, gitár.
Virágtenger nyíljék az országút porán.

9. MARGITSZIGETI ÉJ.

Szentjános-bogarak égtek.
Dús lombok közt szellő suhant.
Alvó föld halkan pihegett.
Szentjános-bogarak égtek.
Szívemben szenvedély tombolt.
Nagy, halálos szerelmi láz . . .
Szentjános-bogarak égtek.
Dús lombok közt szellő suhant.

10. ALMAFAVIRÁGOK.

Május éjszakáján kerti padon ültünk,
Almafavirágok peregtek felettünk.
Ujrázó vágy-vihar volt az egész lelkünk.
Május éjszakáján kerti padon ültünk.
Édes ajkad tüze most is ajkamon ég,
Pedig az a május elmúlt már réges-rég...
Május éjszakáján kerti padon ültünk,
Almafavirágok peregtek felettünk.

11. ÖRÖK TŰZ.

Az örök tűz, az örök csók
Szívemben dalos vágyra gyujt.
S mámor akkordja feléd száll...
Az örök tűz, az örök csók :
Lázadó s újjongó erő,
Ember-mult s ember-jövendő.
— Az örök tűz, az örök csók
Szívemben dalos vágyra gyujt.

12. SEMMIT SEM KÉRDEZETT.

Csókolt ... Semmit sem kérdezett. Csókolt ...
Vágya szívembe lángüszköt vetett.
Sokáig égtem. Jött. Elment . . . Vége.
Csókolt ... Semmit sem kérdezett. Csókolt ...
Emlékek tarka tobzódása közt
Felmerül arca, éjsötét szeme ...
Csókolt ... Semmit sem kérdezett. Csókolt ...
Vágya szívembe lángüszköt vetett.

13. SZERETEM SZEMED.

Szeretem szemed, puha, piros szád.
Titokban, félve hajt feléd a vágy.
S jól tudom, soha nem lehetsz enyém.
Szeretem szemed, puha, piros szád.
Kong időharang . . . Futnak bús évek.
Csók hívószárnyán utól nem érlek.
Szeretem szemed, puha, piros szád.
Titokban, félve hajt feléd a vágy.

14. VALLOMÁS.

Könnyek közt nyílott ki ez a piros rózsa.
Ezer vihar verte, ezer kín csókolta.
Hímes virulásban nyújtom feléd, vedd el...!
Könnyek közt nyílott ki ez a piros rózsa.
Nincs sebző tövise, sohasem hervad el:
Harmatozza lelkem szűzi szerelemmel.
Könnyek közt nyílott ki ez a piros rózsa.
Ezer vihar verte, ezer kín csókolta.

15. VIRÁGOS HINTÓNK.

Virágos hintónk kátyúba rekedt.
Sárban veszteglünk, — mi, — szerelmes pár.
Útszéli hollók rikoltják : kár ! kár !
Virágos hintónk kátyúba rekedt.
Csókpalota titka hiába vár.
Nem nyitunk be bűvös ajtaján már . . .
Virágos hintónk kátyúba rekedt.
Sárban veszteglünk, — mi, — szerelmes pár.

16. VÁGY-HEGEDŰK.

Vágy-hegedűk új dalt muzsikálnak.
Telt serlegben új csókok tűzbora.
El veled bánat, multak gyásztora !
Vágy-hegedűk új dalt muzsikálnak.
— Virágzó fák alatt várok reád . . .
...Kígyó szisszen ! Ébredek... Nincs tovább.
Vágy-hegedűk új dalt muzsikálnak.
Telt serlegben új csókok tűzbora.

VIII.

1. EMLÉK-BARÁZDÁK.

Emlék-barázdák . . . Szántom, szántom.
Mennyi kúszik már egymás mellett!
Sok-sok gondolatmagot vetek.
Emlék-barázdák . . . Szántom, szántom.
Álmok, barátok, nagy érzések
Toll-ekém nyomán sírba térnek.
Emlék-barázdák . . . Szántom, szántom.
Mennyi kúszik már egymás mellett!

2. LOVAGVÁR.

Gótíves folyosók . . . Éjfél óra.
Lovagvárban díszes vendégsereg.
Kupák verődnek, kacajok csengnek.
Gótíves folyosók . . . éjfél óra.
. . . Űrül a vár első kakasszóra . . .
Ím, lelkemben járnak kísértetek!
Gótíves folyosók . . . éjfél óra.
Lovagvárban díszes vendégsereg.

3. VISSZASUHANTOK . . .

Visszasuhantok gyötrő éjen
Meghalt szerelmek bús árnyai.
. . . Sötétlő tornyok mult kódében.
Visszasuhantok gyötrő éjen :
Rózsák nyara, letarolt mezők,
Könny-viharok, elföldelt bánat.
Visszasuhantok gyötrő éjen
Meghalt szerelmek bús árnyai.

4. HALÁLTÁNC.

Sokszor messziről nézem magam.
Rosszaló szemmel. Zárkózottan.
S mondom : „Lám csak, de bolond ember !”
Sokszor messziről nézem magam.
Im, lepke-haláltánc fény körül . . .
Kigyók közt : rebbenő galambszárny . . .
Sokszor mesziről nézem magam.
Rosszaló szemmel. Zárkózottan.

5. KONG . . . ÜRES !

Kong . . . Üres ! Azt hittem, csodákkal teli,
S ha megérintem, enyhület kelyhe vár.
De lám ! A szerelem örök vesztegár.
Kong . . . Üres ! Azt hittem, csodákkal teli.
Vigaszunk ; e földön nem akad oly bölcs,
Ki megtanulná más kárán leckéjét . . .
Kong . . . Üres ! Azt hittem, csodákkal teli,
S ha megérintem, enyhület kelyhe vár.

6. DALKALÁRIS.

Hogyha legény volnék, egy akó bort innék.
Rezesbanda húzná, tüzes kánkánt járnék.
Az lenne a párom, kit ölelni vágnék.
Hogyha legény volnék, egy akó bort innék.
De csak toll akad . . . meg tinta . . . kalamáris . . .
S multak gyöngyszeméből : tarka dalkaláris.
Hogyha legény volnék, egy akó bort innék,
Rezesbanda húzná, tüzes kánkánt járnék.

7. PÁSZTORTÜZEK.

Pásztortüzek égtek a lelkemben régen.
Kialudt rőt fényük havas messzeségben . . .
Magányos szívemben csak emlék parázslík.
Pásztortüzek égtek a lelkemben régen.
Szűkre zárult a tér, rövidek a napok.
Egyre komorabbak a borús alkonyok.
Pásztortüzek égtek a lelkemben régen.
Kialudt rőt fényük havas messzeségben . . .

8. CSÓK-VIRÁGOK.

Csók-virágok, mámor-fátylak,
Ellobbanó, tüzes vágyak,
Az Életet ti oltjátok.
Csók-virágok, mámor-fátylak,
Termőfátok : egész világ . . .
Lobogástok : örökmécsláng . . .
Csók-virágok, mámor-fátylak,
Ellobbanó, tüzes vágyak.

9. KÖRFORGÁS

Csók- s vágytorok gyűrött nyoszolyáján
A fáradt ma lomhán nyújtózkodik.
S a holnapot ólmos köd takarja.
Csók- s vágytorok gyűrött nyoszolyáján.
De szorgos munka új hajnalt derít,
S tettekben termékenyül a Jövő.
Csók- s vágytorok gyűrött nyoszolyáján
A fáradt ma lomhán nyújtózkodik.

10. SZÍVEK HARANGJA.

Vágy-koszorúk ünneplakomáján,
Mikor mélyen bűg szívek harangja:
Nem az Ember van a pillanatba'.
Vágy-koszorúk ünneplakomáján
Természet-lelke száll húsba, vérbe,
S lét-titok ígézete tart fogva.
Vágy-koszorúk ünneplakomáján,
Mikor mélyen bűg szívek harangja.

11. NINCS TITOK.

Nincs titok. Mindent kifecsegnek:
Léha ajkak, toll, véső, ecset.
S azt hiszik: nem mondták senkinek.
Nincs titok. Mindent kifecsegnek.
Hogy mégis legyen rejtély s csoda:
Ködfátylak közt *Holnapok* sorsa.
Nincs titok. Mindent kifecsegnek:
Léha ajkak, toll, véső, ecset.

12. HEGYI TÓ.

Mély csönd. Elült a szenvedély, a mámor.
Lelkem havasok közt hegyi tó tükre.
Fénylő selymét nem bontja csók s vágy üdve.
Mély csönd. Elült a szenvedély, a mámor.
Éjente néha megcsobban a hullám,
Kisértetek járnak, zokog halk sírám . . .
Mély csönd. Elült a szenvedély, a mámor.
Lelkem havasok közt hegyi tó tükre.

13. FILLÉR HULLOTT . . .

Csak vágyak voltak. Kósza, szép álmok.
Mégis rebbenésük volt életem.
Sors-Nagyúr rám sohasem kacagott.
Csak vágyak voltak. Kósza, szép álmok.
Mégis eltévedtem . . . Hinár húzott.
Mégis koldus lettem. Filler hullott . . .
Csak vágyak voltak. Kósza, szép álmok.
Mégis rebbenésük volt életem.

14. KÖD HULL . . .

Sötétlő vizeknek ólmos partján járok,
Ahol nem teremnek csók-, vágy-, dal-virágok.
Köd hull, gyászfátyol leng, elkallódik a lét.
Sötétlő vizeknek ólmos partján járok.
Valaha szerettem, csókoltam, kacagtam . . .
Édes álmodással rózsákat szaggattam!
Sötétlő vizeknek ólmos partján járok.
Ahol nem teremnek csók-, vágy-, dal-virágok.

15. BOLDOGSÁG.

A boldogság pillanatok csókja :
Mámorba fulladt lángoló gyönyör.
A szerelem izzó, vér-rubintja.
A boldogság pillanatok csókja.
Nagy ára van. Szívünket kitépik
Csalódások keselyű falkái.
A boldogság pillanatok csókja :
Mámorba fulladt lángoló gyönyör.

16. NEM GYÚL CSILLAGFÉNY.

Sötétül az ég, baglyok huhognak,
Nem gyúl csillagfény, ködárnyak úsznak
S vak-éjben rikolt vészjós, hívó hang ...
Sötétül az ég, baglyok huhognak,
Óramutatóm jár ... Lassan lejár ...
Halál-király vetett nászágya vár ...
Sötétül az ég, baglyok huhognak,
Nem gyúl csillagfény, ködárnyak úsznak.

17. BÚBÁNAT-MADARAK.

Búbánat-madarak szálltak a szívemre,
Fekete könny-felhők ültek a lelkemre.
Tüzes csók-virágok nem nyílnak már nekem.
Búbánat-madarak szálltak a szívemre.
Nem ragyog szivárvány életem zord egén.
Volt egyszer, hol nem volt... Volt egyszer egy legény...
Búbánat-madarak szálltak a szívemre,
Fekete könny-felhők ültek a lelkemre.

18. SÁPADNAK A NAPOK.

Sápadnak a napok, fakulnak az évek,
Lelkem templomai üszkös rommá égneek.
Nagy, sietős úton vak semmibe érek.
Sápadnak a napok, fakulnak az évek.
Forró, lángszerelmek : szakadthúrú lantok,
S mohos kereszt alján gyomvert, bús sírhantok.
Sápadnak a napok, fakulnak az évek,
Lelkem templomai üszkös rommá égneek.

19. TÖRÖTT HÁRFA.

Elpattant már a húr, eltörött a hárfa.
Bús szívemben nincsen dalok újrázása.
Vágyak tobzódása, csókok aratása . . .
Elpattant már a húr, eltörött a hárfa.
Nő az ólmos napok gyászvert, könnyes árnya.
Felzokog a csókvágy . . . Talán utoljára . . .
Elpattant már a húr, eltörött a hárfa.
Bús szívemben nincsen dalok újrázása.

20. A JELEN NEM ÉL.

Már minden : mult. A jelen nem él.
Mert élő élet : a szerelem.
S én a csókokat eltemettem.
Már minden : mult. A jelen nem él.
Zárt, dohos kriptá az éj és nap.
Sápadt kísértetek suhannak . . .
Már minden : mult. A jelen nem él.
Mert élő élet : a szerelem.

21. SORS-ÚR PARANCSOL.

Voltam bús rab, talpig láncraverten.
Volt nagy, diadalmas akarásom.
— S markot szedtem Élet-aratáson.
Voltam bús rab, talpig láncraverten.
Volt hitem : rútul megcsalt a világ.
Sors-úr parancsol ember-senkinek.
Voltam bús rab, talpig láncraverten.
Volt nagy, diadalmas akarásom.

22. SZERELMEK.

Az első szerelem : áprilisi vihar.
Aztán lángrakapnak pogány máglyatüzek.
Vad, gáttörő vágyak. Forró szenvedélyek.
Az első szerelem : áprilisi vihar.
Utolsó szerelmünk : bús, halálos avar.
Nem virít piros csók, új élet-áldomás.
Az első szerelem : áprilisi vihar.
Aztán lángrakapnak pogány máglyatüzek.

23. BÁNAT EMBERE.

A bánat halk embere lettem.
Járok zordkeserűn, bús magam.
Csak halottaimat szeretem.
A bánat halk embere lettem.
Az élőkhöz már semmi sem köt.
Létem mult — a messze mult fölött.
A bánat halk embere lettem.
Járok zordkeserűn, bús magam.

24. SZÍVÜNK HALÁLA.

Mikor már mindent eltemettünk
S bús sírkeresztünk áll felettünk :
Árva, magányos szívünk meghal . . .
Mikor már mindent eltemettünk.
Írjuk rá zord, intő emlékül :
Halott a lét szerelem nélkül . . .
Mikor már mindent eltemettünk
S bús sírkeresztünk áll felettünk.

25. MEGYEK.

Megyek. Nem tudom : miért, hova ?
Nem csábít jövődök vágydala.
Minden lét-hitem porba omlott.
Megyek. Nem tudom : miért, hova ?
Céltévesztett nyíl vagyok csupán
. . . S megakadok koporsóm falán . . .
Megyek. Nem tudom : miért, hova ?
Nem csábít jövődök vágydala.

26. SORS-KIRÁLY.

Van, ami mindennél jobban köt.
Hiszed: a gyönyör vágya, tüze.
Érte élsz-halsz sírodig üzve.
Van, ami mindennél jobban köt
S a vér szavánál is erősebb :
Sors-király ő. Ūr a Lét felett.
Van, ami mindennél jobban köt.
Hiszed: a gyönyör vágya, tüze.

27. PIROS TÚZEK.

Meghalnak, elmúlnak édes, szép szerelmek,
Nagy, piros tüzekből húnyt parazsak lesznek,
Drága, forró csókok a semmibe vesznek . . .
Meghalnak, elmúlnak édes szép, szerelmek.
S új rabságba kötöz a vágy bűvös lánc,
Csók-temetés után jön új csókok láza . . .
Meghalnak, elmúlnak édes, szép szerelmek,
Nagy, piros tüzekből húnyt parazsak lesznek.

28. ÖSSZETÖRT BÁLVÁNY.

A szerelem bűnét nem teheti jóvá
Sem megbánás könnye, sem vezeklés útja.
Az összetört bálvány nem lesz egész újra.
A szerelem bűnét nem teheti jóvá.
Mert akit megölnek, örök halott marad,
Akit elárultak, az sohasem bízhat.
A szerelem bűnét nem teheti jóvá
Sem megbánás könnye, sem vezeklés útja.

29. CSÓK-TÖRVÉNY.

Szerelem-tavaszban új a csók.
És új világot ígér, kínál.
Nyara: perzselő mámoréden.
Szerelem-tavaszban új a csók.
S őszén: fázósan fakul, zörren . . .
Telén: emléksíron mécsvilág.
Szerelem-tavaszban új a csók.
És új világot ígér, kínál.

30. PIROSLÓ ŐSZBEN.

A szép ifjúság hazudott, megcsalt.
Elkótyavetyélte minden hitem.
Lombvesztett, kopár avarban állok.
A szép ifjúság hazudott, megcsalt.
Amit kajánul, orozva elcsent:
Pirosló őszben piroslón lobog . . .
A szép ifjúság hazudott, megcsalt.
Elkótyavetyélte minden hitem.

31. NÉGY LOVAT HAJTOTTAM.

Négy lovat hajtottam kényes, úri bakról
S a paripák hátát könnyen suhintottam.
. . . Kőrakott targoncát tolok most hegyre fel . . .
Négy lovat hajtottam kényes, úri bakról.
A targonca rúdja sebezi tenyerem.
Könny maró italom, bánat a kenyerem.
Négy lovat hajtottam kényes, úri bakról
S a paripák hátát könnyen suhintottam.

32. A NAP HUNYÓBAN.

Hajrá! Előre! Kérdezem: miért?
Az Idő már bús Öreg-délután.
A nap hunyóban. Tüze búcsút int.
Hajrá! Előre! Kérdezem: miért?
Babéros szemfedő is csak: *rongy, rongy* . . .
Rút földi férgek taposnak rajta.
Hajrá! Előre! Kérdezem: miért?
Az Idő már bús Öreg-délután.

33. HANGULAT-VÁSZNAK.

Hangulat-vásznak . . . Festi pillanat.
Ami ma szürke, bíbor tán' holnap.
Sors-filmen pereg élet-kár s haszon.
Hangulat-vásznak . . . Festi pillanat.
. . . Holtszeretőket elfelejt a szív . . .
Csak a jelen él, újhódik, ragyog.
Hangulat-vásznak . . . Festi pillanat.
Ami ma szürke, bíbor tán' holnap.

34. ZENÉLŐ-ÓRÁNK.

Velünk siet, kopik, nekünk muzsikál
Jó öreg zenélő-óránk : az élet.
Kong : öröm, bú . . . Kong : menyegző, temetés . . .
Velünk siet, kopik, nekünk muzsikál.
Örökök hagyjuk. Dala szól szüntelen.
Zeng . . . kong . . . s ketyegi : szerelem, szerelem . . .
Velünk siet, kopik, nekünk muzsikál
Jó öreg zenélő-óránk : az élet.

TARTALOM:

	Oldal.
EGEK, VILÁGOK. X. triolett.	11
URAM! (Zsoltár-ciklus.) XVI. triolett.	17
I. és XVI. Megzenésítette: dr Váradi István.	
V. M. z. Dötsch Zoltán.	
FÉLTÉKENYSÉG. X. triolett.	25
III. M. z. dr V. I.	
BORDAL CIKLUS. X. triolett.	31
I-től X-ig: M. z. dr V. I.	
ELMENTEM ÉN EGYSZER NAGY ÁLOM- ORSZÁGBA	36

I.	Oldal.		Oldal.
1. Létem a Lében	37	13. Éppen, hogy gyógyögött.	41
2. Jós csillagok	37	14. Az Ő kis keze	41
3. Dajkadal	38	M. z. dr V. I.	
4. Első köntösöm	38	. . .	
5. Anyám szólt	38	15. Ki vagyok?	42
6. Ordas-szemek	39	16. Aranycsepű	42
7. Pünkösdi rózsza	39	17. Itt maradok!	42
8. Régi imák régi templomban	39	18. Meghalt a nyár!	43
9. Egrespatak	40	M. z. dr V. I.	
10. Füstölt a Meszes	40	19. Vágyálmok	43
11. Elveszett Paradicsom	40	20. Szüret	43
12. Ifjúság	41	21. Az én kertem	44
		22. Havaz a tél	44

	Oldal.
23. Sem te, sem ő	44
24. Égnek a mécsek . . .	45
25. Csöndes zsolozsmák . .	45
26. Álmok hegedőse . . .	45
27. Meditáció	46
28. Orgonanyíláskor . . .	46
29. Csókok dáridója . . .	46
30. Hé, moré!	47
31. Hajrá!	47
32. Fata-Morgána	47
33. Fölcsap a rőt láng . .	48
34. Pogány zsoldárok . . .	48
M. z. dr V. I.	
35. Kerges az élet	48
36. Utolsó szerelem	49
37. Könnyek, csókok . . .	49
M. z. dr V. I.	
38. Százszorszép	49
39. Mégegyszer	50
M. z. dr V. I.	
40. Havas alkonyok	50
41. Kacagni szeretnék! . .	50
42. Máglyák	21
43. Kikelet	51

II.

1. Dalol a tavasz	52
M. z. dr V. I.	
2. Pán úr	52
3. Pezseg az élet	53
4. Szép ápril volt	53
5. Érik a holnap	53
6. Vidám hegedős	54
7. Május van	54
8. A Paradicsom	54

	Oldal.
9. Lillai nyár	55
M. z. dr V. I.	
10. Szinva patak	55
11. Báránfelhők	55
12. Pusztai virradat . . .	56
13. Istenszemű nap	56
14. Dunaparti ősz	56
15. Szerelmes éjszaka . . .	57
16. Várok rád	57

III.

1. Esett a hó	58
M. z. dr V. I.	
2. Aratás	58
3. Nyárárány	59
4. Tanyai ház	59
5. Kukoricatörés nálád . .	59
6. Alszik a tanya	60
7. Tanyai menyegző . . .	60
8. Hűskezű éj	60
9. Bús szerelmünk	61
10. Darufalkák szálltak . .	61
M. z. dr V. I.	
11. Kettős szívárvány . . .	61
12. Zsaluk mögött	62
13. Kerti úton	62
M. z. dr V. I.	
14. A nagy szürke házban .	62
15. Az átok	63
16. Szakítás	64
M. z. dr V. I.	
17. Lásd!	63
18. Válasz	64
M. z. dr V. I.	
19. Jégvirág a télben . . .	64
20. Két vándor	64

	Oldal.		Oldal.
21. Az ódon ház	65	25. Gondanyó	75
22. Nyár volt	65	26. Egyetlen kérdés	75
23. Csönd-temetője	65	27. Ököljog	76
24. Esti szürkületben	66	28. Vén hegedű	76
IV.		29. Rózsák	76
1. A lisiői Szent	67	30. Mérföldkövek	77
M. z. S. Schack Manka.		31. Csönd-virágok	77
2. Kanárim	67	M. z. dr V. I.	
3. Vén cserfa dala	68	V.	
4. Álomkastély	68	1. Piros ruha volt rajtam	78
5. A Názáreti	68	M. z. dr V. I.	
6. Megváltott világ	69	2. Az én királyfim	78
7. Auróra	69	3. Aranykalászkok	79
M. z. dr V. I.		4. Akit én szeretek	79
8. Ósima	69	M. z. dr V. I.	
M. z. dr V. I.		5. Te	79
9. Mély kút	70	6. Csókolj!	80
10. Chaos	70	7. Rubint a virága	80
11. Bók	70	8. Szívem parázsa	80
12. Bú-szekere	71	9. Aranyrózsa	81
13. Szívek útja	71	10. Jer...!	81
14. Nagy kalózok	71	11. Szürke szempár	81
15. Lopva jött	72	12. Vésőm feszül, farag	82
16. Léthe-vize	72	13. Kegyetlen volt s bájos	82
17. Zsibvásár	72	14. Sorstalálkánk	82
18. Dalvitéz	73	15. Mohos századokból	83
19. Halk tragédia	73	16. Hidd: szívünk egy	83
M. z. D. Trozonyi Kató		17. Szívedben lakom	83
20. Kérészlét	73	M. z. dr V. I.	
21. Fehér regények	74	18. Aranypalást	84
22. Rózsagondola	74	19. Álomlátás	84
M. z. D. T. K.		20. Csönd-percek	84
23. Nomád vagyok	74	21. Két ember	
24. Memento	75	szeretnék lenni	85

	Oldal.
22. Kéktavak	85
M. z. Losonczy Schweitzer Oszkár.	
23. A száz	85
M. z. dr V. I.	
24. Aranylő kód	86

VI.

1. Kártyavár	87
2. Volt egyszer	87
3. Egyedül vagyok	88
M. z. dr V. I.	
4. Szerelmed tavasz volt	88
M. z. dr V. I.	
5. Mulatós a kedvem	88
M. z. dr V. I.	
6. Aranylő por volt	89
7. Tragédia	89
8. A mult dala	89
M. z. dr V. I.	
9. Gyász-zsoltosma	90
10. Mégis más, más	90
M. z. dr V. I.	
11. Tudom, ki vagy	90
12. Meghalt a mese	91
13. Szíved	91
14. Kő maradt	91
15. Lidércfény	92
16. Magam maradtam	92
17. Te voltál	92
18. Halk szerenádok	93
19. Amikor szerettél	39
20. Szerelmünk	93
21. Mondd...!	94
22. Emlékezel?	94

	Oldal.
23. Régi arckép	94
24. Bábum	95
M. z. dr V. I.	
25. Tűzmadár	95
26. Akkor... és azután...	95
M. z. dr V. I.	
27. Hiába!	96
28. Látomás	96
29. ...S mondanám	96
30. Elfeledni?!	97
31. Lélek-börtön	97
32. Pardon!	97
M. z. dr V. I.	
33. Ködben	98

VII.

1. A nyalka primás	99
M. z. dr V. I.	
2. Szerelem	99
3. Jössz-e?	100
4. Nem jön el soha	100
5. Hajnalpirkadás	100
6. Aranyhinta	101
7. Áldomás	101
8. Kacagott rám a nap	101
M. z. dr V. I.	
9. Margitszigeti éj	102
10. Almafavirágok	102
M. z. dr V. I.	
11. Örök tűz	102
12. Semmit sem kérdezett	103
M. z. dr V. I.	
13. Szeretem szemed	103
M. z. dr V. I.	
14. Vallomás	103
M. z. dr V. I.	

	Oldal.		Oldal.
15. Virágos hintónk . . .	104	17. Búbánat madarak . . .	110
16. Vágy-hegedük . . .	104	18. Sápának a napok . . .	111
VIII.			
1. Emlék-barázdák . . .	105	19. Törött hárfa . . .	111
2. Lovagvár . . .	105	20. A jelen nem él . . .	111
3. Visszasuhantok . . .	106	21. Sors-úr parancsol . . .	112
4. Haláltánc . . .	106	22. Szerelmek . . .	112
5. Kong . . . Üres ! . . .	106	23. Bánat embere . . .	112
6. Dalkaláris . . .	107	24. Szívünk halála . . .	113
7. Páztortüzek . . .	107	25. Megyek . . .	113
8. Csók-virágok . . .	107	26. Sors-király . . .	113
9. Körforgás . . .	108	27. Piros tüzek . . .	114
10. Szívek harangja . . .	108	M. z. dr V. I.	
11. Nincs titok . . .	108	28. Összetört bálvány . . .	114
12. Hegyi tó . . .	109	29. Csók-törvény . . .	114
13. Fillér hullott . . .	109	30. Pirosuló őszben . . .	115
14. Kőd hull . . .	109	31. Négy lovat hajtottam . . .	115
15. Boldogság . . .	110	M. z. Papp Irén.	
16. Nem gyúl csillagfény . . .	110	32. A nap hunyóban . . .	115
		33. Hangulat-vásznak . . .	116
		34. Zenélő-óránk . . .	116

GY. CZIKLE VALÉRIA MEGJELENT KÖNYVEI:

Versek: I. kötet.

Versek: II. "

Versek: III. "

Versek: IV. "

Versek: V. "

BUJDOSÓ OROSZOK DALAI. Versek. Pantuckoff orosz emigráns főcserkész által Szvasztiká-val (orosz női Szent György Rend) kitüntetve.

HÁROM VILÁG. Regény. Történelmi korrajz. A kultusz-minisztérium által a tanári könyvtárak részére beszerzendő könyvek közé sorozva.

BALATONI REGŐS. Versek. A kultusz-minisztérium Orsz. Ifj. Irodalmi Tanácsa által az ifjúsági könyvtárak VII. csoportjába sorozva. A Balatoni Intéző Bizottság díszéremmel és kísérő oklevéllel tüntette ki.

TRIOLETTEK. Versek. Kiadta a Magyar Irodalmi Társaságok Országos Szövetsége.

SAJTÓ ALÁ RENDEZVE:

ÚJ POGÁNYOK. Regény. Történelmi korrajz.

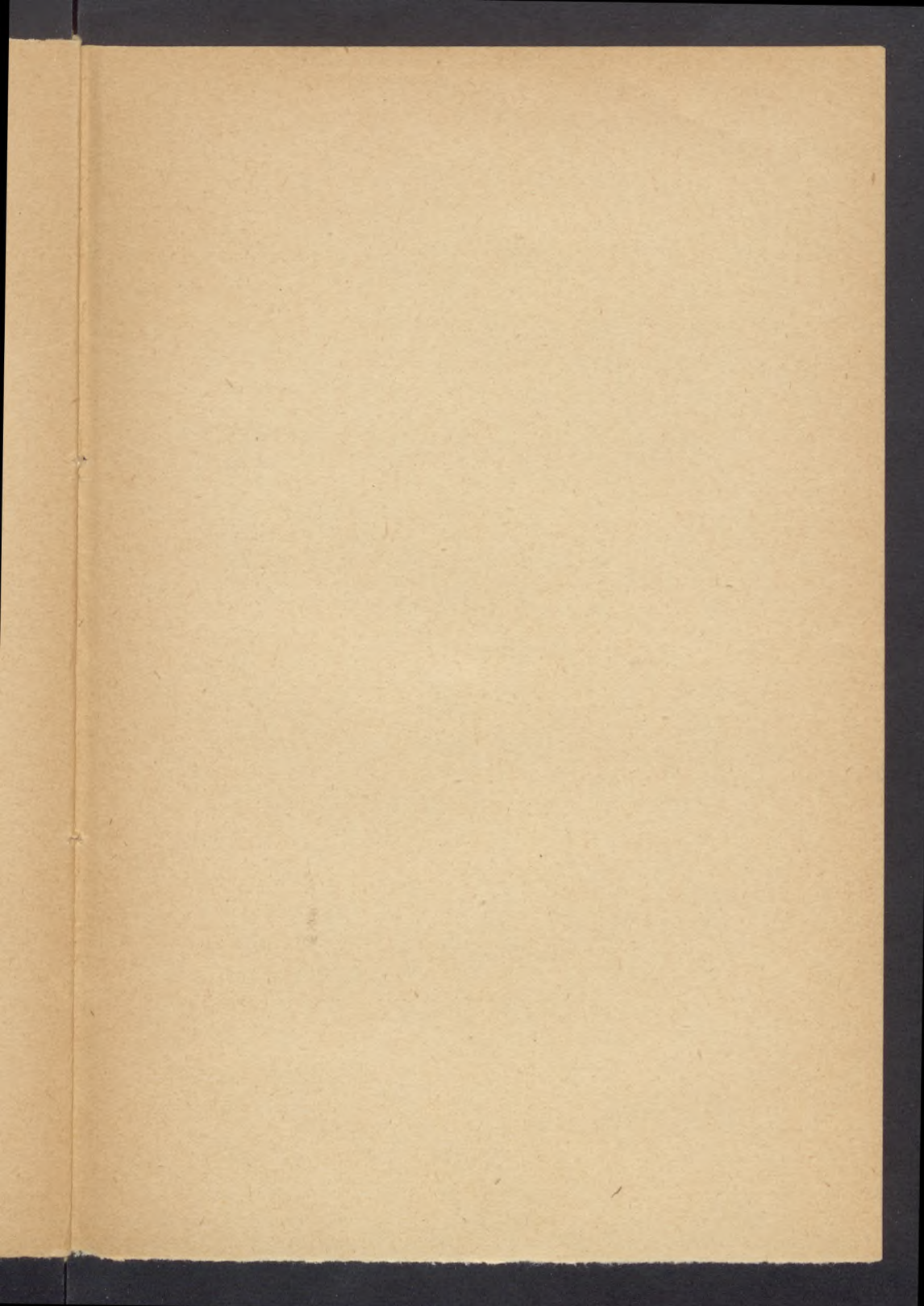
VÖRÖS ÁSZ. Regény.

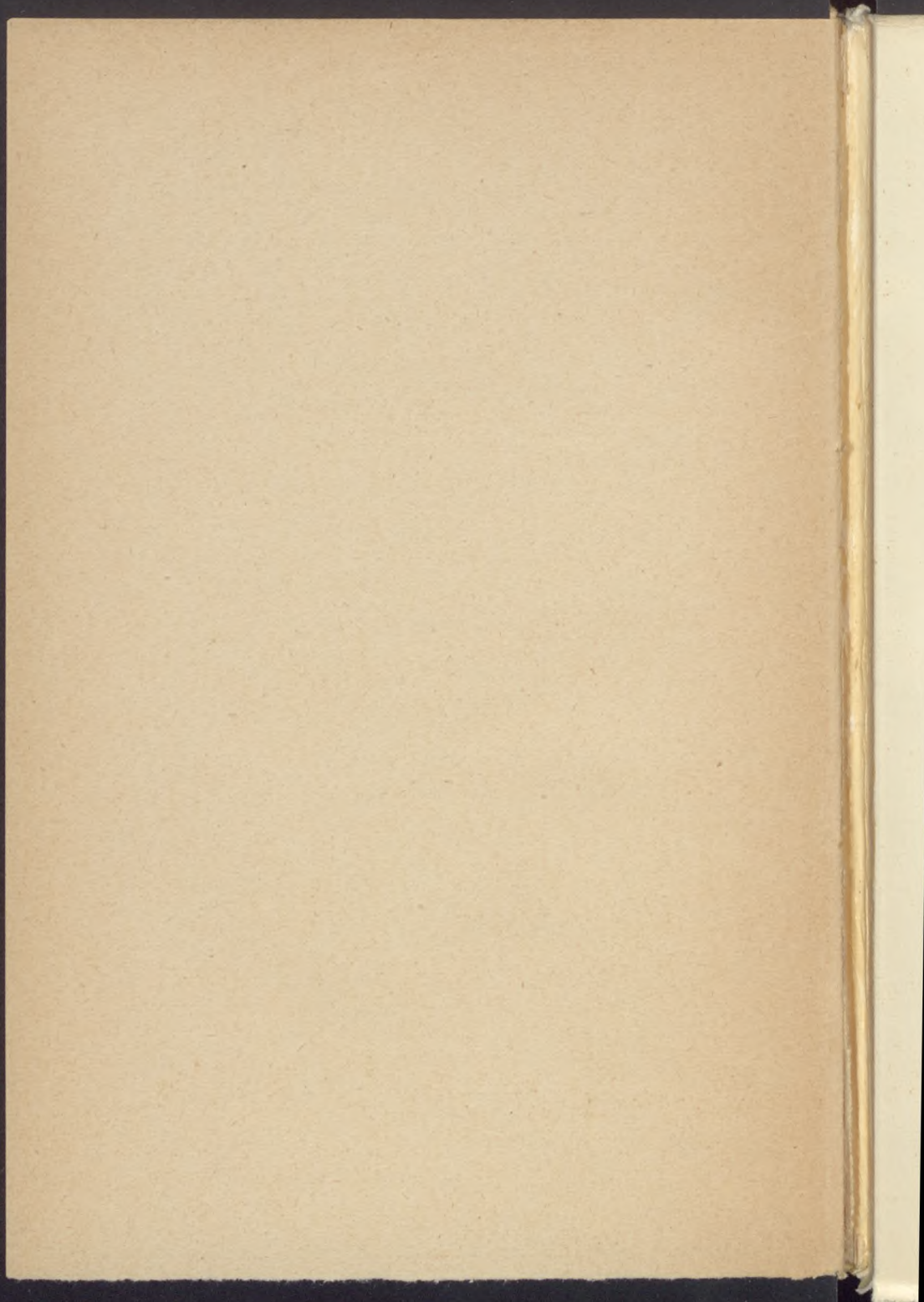
ERDŐZÜGÁS. Versek.

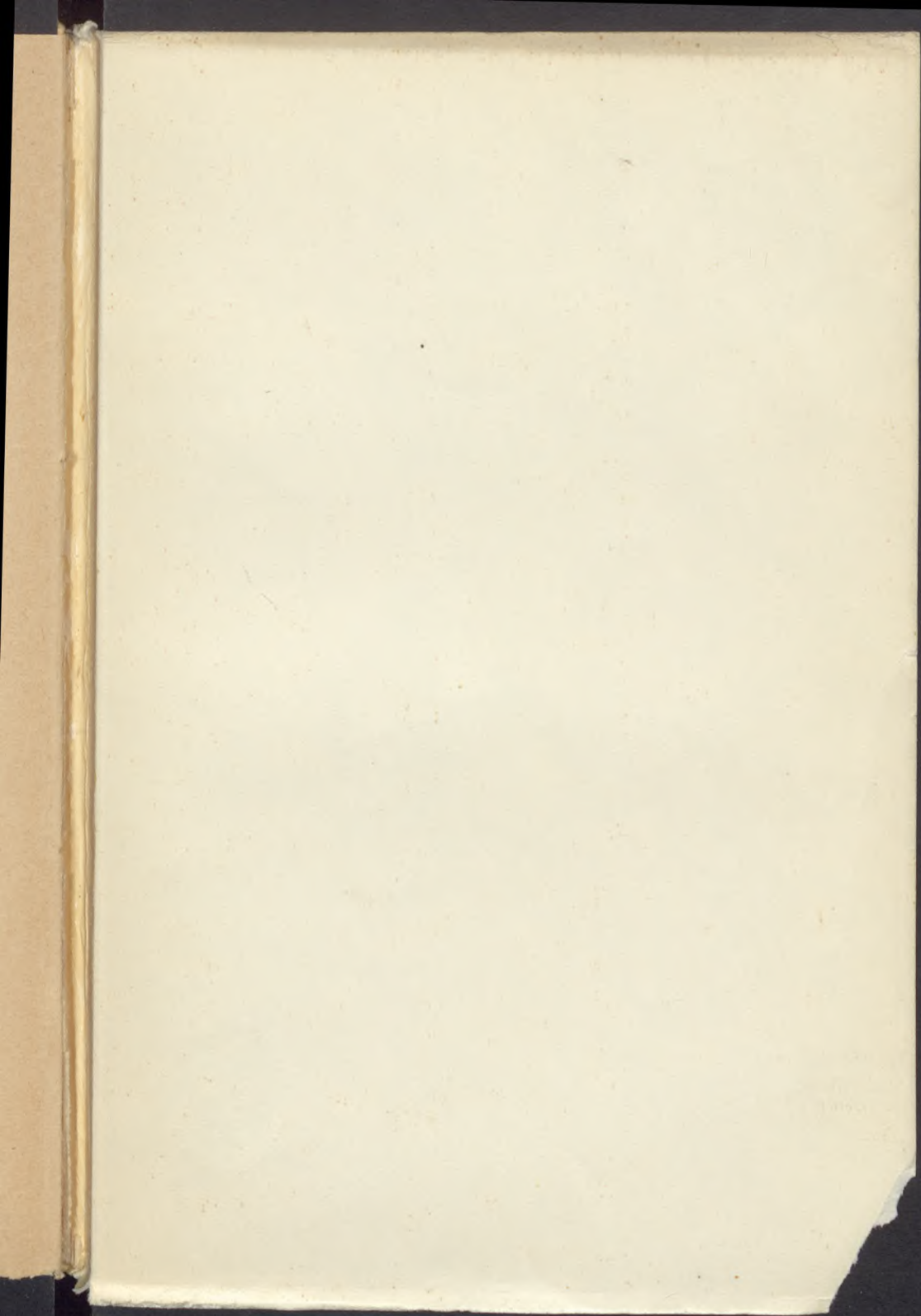
BÉRCEK, RÓNÁK. Versek, (Műdalok, népdalok, triolettek gyűjteménye.)

FRICI BÁCSI. Színdarab. Stb.

GY. CZIKLE VALÉRIA: TRIOLLETTEK